

ΚΥΨΕΛΗ

ΕΤΟΣ Α΄

ΜΑΡΤΙΟΣ 1884

ΦΥΛΛ. Γ

ΔΙΣΕΚΤΑ ΕΤΗ

Η 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἐτος καλεῖται ἡ διάρκεια μιᾶς ὁλοκλήρου περιφορᾶς τῆς γῆς περί τὸν Ἥλιον, ἢ ἀκριβέστερον, ὁ χρόνος, ὅστις παύροισται μεταξὺ δύο διαδοχικῶν διαβάσεων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου διὰ τοῦ αὐτοῦ ἰσημερινοῦ σημείου. Τὸ χρονικὸν δὲ τοῦτο διάστημα, ὅπερ καὶ τροπικὸν ἔτος ἐπονομαζέται, δὲν ἀποτελεῖται ἀκριβῶς ἐκ 365 ἡμερῶν, ὡς τὶ πολιτικὸν ἔτος, ἀλλ' ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρῶν, ἥτοι ἐνὸς τετάρτου τῆς ἡμέρας, κατὰ προσέγγισιν (κατὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος). Τὸ τέταρτον τοῦτο τῆς ἡμέρας εἰς διάστημα τεσσάρων ἐτῶν ἀποτελεῖ μίαν ἡμέραν, ἣτις ἀπερασίῃ νὰ προστιθῆται ἀνὰ πᾶν τέταρτον ἔτος μετὰ τὴν 24 Φεβρουαρίου, ἥτις ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ καλενδαρίῳ ἦν ἡ ἕκτη ἡμέρα πρὸ τῶν καλενδῶν τοῦ Μαρτίου, καὶ ἐκαλεῖτο sextus Martias calendasante. Ὅθεν ἡ ἐμβολίσιμος αὕτη ἡμέρα ἰσοῦσθετο ὡς ἄλλη ἕκ τῆ πρὸ τῶν καλενδῶν καὶ ἐκαλεῖτο bis sextus Martias, calendasante ἐπομείνας καὶ τὸ ἐκ 366 ἡμερῶν συγχεόμενον ἔτος ἐκλήθη δίσεκτον (bis sextum).

Τὸ σήμερον ἐν χρῆσει δίσεκτον ἡ ἐμβολίσιμον ἔτος διαρέσει τοῦ παλαιοῦ μόνον κατὰ τὴν θέσιν τῆς ἐμβολίσιμος ἡμέρας, ἥτις τώρα τίθεται εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, δηλ. μετὰ τὴν 28ην καὶ ἀποτελεῖ τὴν 29ην τοῦ μηνὸς τούτου, ὅτε πανηγυρίζεται κατὰ τετραετίαν ἡ μνήμη ὁσίου Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

Διὰ τὴν διαιρησίαν ἐκ μόνης τῆς ἀπαγγελίας τοῦ ἀριθμοῦ ἔτους τινός, ἐὰν εἶναι δίσεκτον ἤδη, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν ἐὰν ὁ ὕπο τῶν δύο τελευταίων πρὸς τὰ δεξιὰ ψηφίων αὐτοῦ ἀποτελούμενος ἀριθμὸς εἶναι διαιρητὸς διὰ τοῦ 4 [διότι ἡ Ἰουλιανὴ μεταρρύθμισις ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν τὸ 44ον ἔτος Π. Χρ. ἢ 710 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης]. Ἐπομείνας τὸ ἔτος 4. Μ. Χρ. ἦν δίσεκτον ὡς καὶ τὰ ἔτη 8, 12, 16 κτλ. ἐπίσης καὶ τὰ ἐπιπλέον 1500, 1600, 1700, 1800. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ μὲν 1872, 1876, 1880 καὶ 1884 εἶναι δίσεκτα, διότι οἱ ἀριθμοὶ 72, 76, 80 καὶ 84 διακοῦνται διὰ 4· τὰ δὲ 1877, 1878, 1879, 1881, 1882, 1883, 1885, εἶναι κοινὰ καὶ σύγκεινται ἐκ 365 ἡμερῶν, διότι οἱ ἀριθμοὶ 77, 78, 79, 81, 82, 83, 85 δὲν δι-

αιροῦνται ἀκριβῶς διὰ 4.

Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἡ μάλλον ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀστρονόμος Σωσιγένης; [ὅστις ἦν ὁ ἀληθὴς αὐτουργὸς τῆς μεταρρυθμίσεως] ἠπατήθη εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους· διότι τὸ μεταξὺ δύο ἰσημερινῶν σημείων χρονικὸν διάστημα δὲν εἶναι ἀκριβῶς 365 ἡμερῶν καὶ 1/4 ἢ 365, 25 ἡμ., ἀλλὰ 365 ἡμερῶν καὶ 0,24222 τῆς ἡμέρας, τούτῳσι 365 ἡμερῶν, 5 ὥρῶν 48 πρώτων λεπτῶν, 47 δευτέρων λεπτῶν καὶ 48 τρίτων λεπτῶν. Ὡστε τὸ Ἰουλιανὸν ἔτος, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν ἐν χρῆσει, εἶναι μεγαλειότερον τοῦ ἀληθοῦς κατὰ 11, 12" καὶ 41". Ἡ μισρὰ δὲ αὕτη διαφορὰ ἐπιπροστιθεμένη μετὰ 128 ἔτη ἀποτελεῖ 0,99584 τῆς ἡμέρας ἢ μίαν ἡμέραν κατὰ προσέγγισιν ἐπομείνας τὸ Ἰουλιανὸν ἔτος μετὰ παρέλευσιν μιᾶς τριαυτῆς περιόδου ἐτῶν θέλει ἀρχεσθαι μίαν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀληθές.

Ἡ κατὰ τὸ 325 ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσα Οἰκουμένη Ἱ Σύνοδος ἐκάνονισεν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς κινήτὰς, ἑορτὰς, παρεδεχθεῖσα τὴν Ἰουλιανὴν παρεμβολὴν καὶ συγχρόνως· ὅτι ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία συνέβαινε πάντοτε τὴν 21 Μαρτίου, ὡς καὶ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο. Ἡ παραδοχὴ αὕτη ἐδειχθῆ κατόπιν σφαλούς, διότι κατὰ τὸ 1582 ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία συνέβη τὴν 11 Μαρτίου· ὡς ἐκ ἀπὸ τοῦ 325 μέχρι τοῦ 1582 ἦτοι εἰς διάστημα 1257 ἐτῶν, ἡ διαφορὰ τοῦ τροπικοῦ ἔτους ἀπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἦν 10 ἡμερῶν. Ὅθεν, κατ' ἐντολὴν τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου, ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ Π' ἐπεχείρησεν κατὰ τὸ 1582 νῆαν μεταρρυθμίσει, ἐπὶ τῇ θέσει τῶν προτάσεων τοῦ ἐκ Καλαβρίας, Ἀλοῖσιου Λιλιού, ἐπιληθῆσιν Γρηγοριανῆν. Καὶ πρῶτον μὲν πρὸς διάρθρωσιν τοῦ κατὰ 10 ἡμέρας ἀναποδιημοῦ τῆς ἰσημερίας ἀπεράσισεν, ἡ ὕψ' Ὀκτωβρίου τοῦ 1582 νὰ θεωρηθῆ ἡ δὲ 15ῃ Ὀκτωβρίου καὶ οὕτως ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1583 συνέβη τὴν 21 Μαρτίου ὡς καὶ κατὰ τὸ 325. Ἐπειτα δὲ, ἐπειδὴ τὸ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον πλεονάζον κλάσμα εἰς μίαν ἑκατονταετηρίδα ἀποτελεῖ 3/4 τῆς ἡμέρας κατὰ προσέγγισιν, ἥτοι 3 ἡμέρας εἰς 400 ἔτη, διέταξεν νὰ παρεντιθενταὶ εἰς 400 ἔτη μόνον 97 δίσεκτα καὶ ὄχι 100 ὡς κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν καὶ οὕτως ἀφαιροῦνται αἱ εἰς διάστημα 400 ἐτῶν πλεονάζουσαι 3 ἡμέραι. Ὅθεν κοινὰ ἔτα θεωροῦνται, κατὰ τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν, πλὴν τῶν ἀνωτέρω μνημο-

νευθέντων και έκείνη τών έπιωνίων, ών ο άριθμός τών εκατοντάδων δεν είναι διαιρετός διά του 4. Ούτω εκ των έπιωνίων έτών 1600, 1700, 1800, 1900, 2000, άτινα κατά τό Ίουλιανόν είναι δίσεκτα κατά τό Γρηγοριανόν ήμερολόγιον μόνον τά 1600 και 2000, ών οι άριθμοί τών εκατοντάδων 16 και 20 είναι διαιρετοί διά 4, είναι λοιπόν, τά δε λοιπά κινά. Κατά τά ειρημένα τοιαύτα, τά μεταξύ του Ίουλιανού και Γρηγοριανού ήμερολογίου διαφορά μέχρι του 1699 ήν 10 ήμερών, διότι το μεταξύ του 1882 και του 1699 παρεπίπτον έπιωνίον έτος 1600 ήν δίσεκτόν κατ' άμφοτέρα τή ήμερολόγια, από δε του 1699 μέχρι τής σημερινής διαφορά ήξησης κατά δύο ήμέρας και έγένετο 12 ήμερών, διότι παρεπέσον τά δύο έπιωνία έτη 1700 και 1800, άτινα κατά τό νέον ήμερολόγιον είναι κοινά και θέλει μείνει ή αυτή μέχρι του 1899. Έπεται δε ή διαφορά τών δύο ήμερολογίων 13 ήμερών από του 1900 μέχρι του 2099 διά του; αυτού; λόγου.

Άληθά; μόν ή Παπική μεταρρυθμίσις είναι άκριβότερα τής του Ρωσικής άκριβέως, άλλ' είναι εντελώς άλάνθαστος; Δυστυχώς όχι. Και ή Γρηγοριανή μεταρρυθμίσις υποθέτει τό έτος μεγαλέτερον του τριπτικού κατά 0,000283 τής ήμέρας ήτοι ποσότητα όλίγον υπερβαίνουσαν τή 24 δεύτερα λεπτά, ήτις όμοια εις διάστημα 4000 έτών αποτελεί κατά προσέγγισιν μίαν ήμέραν. Και τούτο διότι τό πλησιάζον κλάσμα (κατά τό παλαιόν ήμερολόγιον) έστι τής παρεμβολής μιας ήμέρας ανά πέν τέταρτον έτος δεν αποτελεί 3/4 τής ήμέρας εις μίαν εκατονταετηρίδα, άλλή 18 ώρ. 40", 19" και 12" ήτοι αριθμόν μεγαλήτερον του 3,4 κατά 40", 19" και 12". Έπιμένως κατά τό έτος 5882 ήτοι 4000 έτη από τής μεταρρυθμίσεως του Γρηγορίου, θέ είναι άνάγκη νά διορθωθή ή επισώρευσις του ελαχίστου τούτου λαθους.

Πρό τινων έτών ο έν Δόρπατ τής Ρωσίας άστρονόμος Μαύδλερ προύτεινε κατ' εισηγήσειν τής έν Φραγκφούρτη Ακαδημίας τήν εξής διορθωσειν τών έν χρήσει ήμερολογίων: «Νά καταργηθή ή παρεμβολική μέθοδος, καθ' ήν εις 400 έτη διαγράφονται 3 Ίουλιανά δίσεκτα» αντί δε του αριθμού 400 νά ληρθή ο αριθμός 128, και μεθ' εκάστην περίλευσιν μιας τοιαύτης περιόδου έτών νά διαγράφεται έν δίσεκτον έτος. Άρχή δε τής νέας ταύτης περιόδου προτεινέτο τό έτος 1900.

Είναι μόν άληθές; έτι και ή νεώτερα αυτή διαρκεία του έτους είναι μεγαλύτερα του δίοντος κατά 2)5 του δευτέρου λεπτού, τό τοιοῦτον όμως λάθος; αποτελεί μίαν ήμέραν μόλις μετά παρέλευσιν 216000 έτών. Έπιμένως; εάν ή μεταρρυθμίσις αυτή έπιτευχθή, θέ έχουμεν ήμερολόγιον άκρίβες.

Έν Πόρω, 1884.

A. A. A. ΚΑΝΑΚΙΑΗΣ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεις και τέλος)

Τέσσαρες ήμέρας ύστερον παύ τήν πέμπτην και ήλίσαιεν τής πρώτης ώρας, ο Κυρ. Βωκουένης, ο Αββάζ; Κρόζης, ο Κόριο; Κλαυδιος, και ο Κυρ. Ποπίτιρ καγγελάριος τής αυτοκρατορικής αυλής; εισήλθον εις τόν θαλαμον του κατωδίκου.

Εξυψηάσ; ο Κυρ. Πομμεραϊ, ετε τω άναγγέλιθ; ή μοιρκία ώρα, άνεκλήθηεν επί τής τεωμνης αυτου ώρουτασι. Και έγερθη; άνεδούθη άρέσας; Είτα συνδιαλέθη; επί δεκά λεπτά μετά του Αββαζ; Κρόζην, του οποίου τας; επισήσεις άκούσας; εις δεχαθ'. Είτα γνωστόν ότι ο Άγιος; Ηερύ; κατέγεν; όλην τήν δύναμιν τής εμπνύσεως; ήτις; δυνασαι νά; καθιστά; ύπερφορτήν τήν τελευταίαν ώρα; Έπιμένως; βίλασαν; επανερχόμενον; τόν Βελπό; εν εστειον; άκκα; έργασθη;ν, ειπε; Παρετήρησατε;!

Και; διαρκούσι; τής; άναγιώσεως; τής; άποφάσεως; έκράσθη;ς κεκλεισμένον; τό δεξιόν βλέφαρον; παρατηρδ; έτακτικώς; τόν χειρουργόν; διά του άριστέρου; οφθαλμού; άκρας; ηνωγμένον;.

Ο Βελπό; έκλινε; θάθει;ς τήν κεφαλήν; ειτα; στέρμον; πρό; τόν Δήμιον; εισερχόμενον; μετά τών βοηθών; του; άντήλλαζεν; επιμελώ; μετ' αυτου σημειον; συνενήσεως;.

Ήκειραν; κατοπίν; ταχίως; τήν κόμην; αυτου; και; παρετήρηθη; ότι; τό; φανόμενον; τών; τριγών; οφθαλμορρινω; λευκωνόμενον; υπό τήν ψαλίδα; δεν; περρήθη;. — Έπιστολή; άποκαρτεισμού; τής; συζύγου; του; Πομμεραϊ; άναγνωσθεία; υπό; του; Ηερω;ς; τω; απέσπε; δάκρυ; από; τών; οφθαλμών; άτινα; ούτος; άπεσπόγγισε; περιαλω;ς; διά; πεμαχίου; του; καταταμέντου; ύποκαμίσου; του;. Αμα; ως; ηνωρθωθη; και; έρριψε; τόν; επενδύτην; επί; των; ώμων; του; τω; έσπιγίζαν; τας; χειροπέδας;. Απεπειθήθη; τό; πούτηριον; οίνοπνεύματος;—και; ή; συνοδεί; ήξικο; εκδιόχουσα; επί; τόν; πρόδομον;. Πρό; τής; αυλής; συνεντήσας; επί; του; υδου; τόν; συνάδελφον;. Μετ' ολίγον; !... ειπε; χμηλή; τή; φωνή;. — και; υγιάζει;!.

Μετ' ολίγον; αι; έκτετακέμενα; σιδηρά; κιγκλιδες; τής; φυλακής; αι; προς; τήν; οδόν; ηνωχθησαν;. Ο; άνη; τής; πρώτας; εισόδου; εις; τήν; φυλακήν; ή; αυγή; ύπερφορτα; ή; ώρα; πλατεία; μικράν; εξεισέιστο; κλειόμεν; υπό; διπλόν; σίγιον; επάνον; άπέναντι; εις; απόστασιν; δέκα; βηματων; έν; ήμισυ; κύκλω; έπίσπιον; χωροφυλάκων; τών; όποιων; τή; εισηγυμνωθέντα; άμα; τή; εμφάνισιν; του; κατωδίκου; ελαμψαν; ύψου;τό; τό; ικρίωμα;.

Είς; απόστασιν; τινά; μετá; τόν; όμιλον; τών; άν-

τιπροσώπων του τύπου, τὸ νέον.—

Έκει κάτω όπισθεν τῶν δένδρων ήκούετο ο θορυβώδης ψίθυρος του πλήθους κεκμηκότος εκ τής άγρυπνίας. Επί τῶν στεγῶν τῶν ξενοδοχείων, επί τῶν παραθύρων νεανίδες μετ τῶν προσώπων υπό ηήης αυτης; καταβελτημένον; πλιδναί και με ενδύματα παραξενά—τινες κρατούσαι ακόμη εν χειρὶ οφθαλμ καμπάνιου—ανείγνοντο μετ' άλλων άθλια μέλανα φερουσῶν ενδύματα. Πρωταί αι χελιδνάς; επί τής πλατείας; επέταον; εδω και εκει. *

Η λαιμητόμος; εφαινετο; επιμηκύνουσα; επί; του; ορίζοντος; τήν; αιάν; των; έκτετακέμων; αυτης; θρα; χείων; διά; μέσου; των; όποιων; πολλῶν; μακρότερον; εκει; κάτω; εν; τω; λυκώφωτι; τής; πρώτας; εφαινετο; λάμπων; ο; τελευταίος; αστήρ;. *

Έπί; τή; άπειρία; ταύτη; θεά; ο; κατωδίκος; εφρικήσας; ειτα; προέβη; άποκαριστικώς; προς; τόν; ικριώμα;. . . άνήλλα; τας; θαμίδας;. Τήν; στιγμήν; έκεινθη; ή; τρίγωνος; λεπίς; ελαμπεν; επί; του; μέλανος; ιαστου;. Πρό; του; μοιρκίου; παρατήρηματας; μετá; τών; έσταυρωμένων; ηπάσθη; τούς; βοστρυγούς; εκείνους; τής; ιδίας; κόμης; του; ούς; κοπένας; τῶ; προξερρε; ο Αββάζ; Κρόζης; ως; μνηστή; του; αιωνίου; μετá; τής; συζύγου; του; χωρισμού;. *

Δι' εκαινθη; !; ειπεν; ο; υτος;. *

Τα; πέντε; άτομα; προέβηγον; επί; του; ικριώματος; πληγίως; ώρμενα;. Η; σιωπή; τήν; στιγμήν; εκείνην; ήτο; ούτω; θαλεια; ώστε; ο; κράτος; κλάδου; δένδρου; θραυσθέντος; μακράν; υπό; τούς; πύδας; περιέρρου; τινος; ηκούσθη; συναδούμενος; υπό; κραυγής; και; υπό; φαιδρας; και; κτηνώδους; έκρήσεως; γελώτος; μέχρι; του; τραγκιου; όμιλου;. Τήν; στιγμήν; εκείνην; σημειούσης; τής; ώρας; τής; οποίας; ήτο; άπηρεσυμένον; ν'; άκούση; τήν; τελευταίαν; δόνησιν; ο; Κιο; Πομμεραϊ; προσέβηλε; κατά; πρόσωπον; εκ; τής; άλλης; πλευρας; τόν; παροδοξον; πειρκακιστήν; του; όστις; τήν; μίαν; χειρα; στήριζων; επί; τής; βάσεως; του; ικριώματος; τόν; παρατήρη;—ο; υτος; εστη; πρό; τής; στιγμήν; και; έκλεισε; τούς; οφθαλμούς;. *

Αίφνης; ο; στρόφιγξ; έστράφη; τό; κομβίον; ύπεχώρησας; ή; λάμψη; τής; λεπίδος; άπιστραφεί; τω; μετá; ώρας; έτάραξε; τήν; βάση; του; ικριώματος; ο; ιπποι; ηνωρθώθησαν; όσπρραινόμενοι; τήν; άπρος; δάκνητον; όρμην; του; αίματος; και; ή; ήχώ; του; βορβου; εδονετο; έτι; οτε; ηδη; ή; αιμάτωσα; κεφαλή; του; θίματος; επάλλε; μεταξύ; των; απάλων; χειρών; του; χειρουργου; του; Ηλεους; κύμασιν; αιμασιν; βαινούσας; τούς; δακτύλους; τας; χειρίδας; και; τας; ενδύματα; αυτου;. *

Ητο; πρόσκον; ζοφερόν; άπειριώς; λευκόν; με; τούς; οφθαλμούς; ηνωγμένους; άπλανείς; με; τας; όφους; τω;ξειδώς; κεκυρωμένας; τό; στόμα; συνσπασμένον; οι; όδόντες; συνεκρούοντο; τό; πωγωνίον; εχγε; πληγή; προς; τήν; άκραν; τής; κατωτέρας; σιαγόνο;. *

Ο Βελπό; εκύψεν; άμέσως; επί; τής; κεφαλή; τής; και; απήσθυσεν; προς; τό; άριστερόν; ούς; τήν; συμπρηνημένην; έρώτησιν;. *

Οσο; και; αν; ήτο; κρατερικός; ο; άννη; ο; υτος; τό; ε;

ποτελεσμα; φρίχην; άλληθή; τῶ; προύξησης; τῶ; ένειπνευσε; κρυόν; τρόμον;. Το; βλέφαρον; του; δεξιου; ο; οφθαλμου; έταπεινύτο; έν; ψ; ο; άριστερός; οφθαλμός; ηνεφοργάμενος; τόν; ή; τενίζε;. *

Έν; όνόματι; του; Θεου; και; τής; ύπαρέσεως; μας; άκόμη; δύο; φορές; τό; σημειον; τούτου; άνεκραξεν; ο; υτος; όλίγον; τεθορυβημένος;. *

Αι; βλέφαριδες; εχωρίσθησαν; ως; υπό; βίαι; μεγάλη; κινήσεσιν; άλλά; τό; βλέφαρον; δεν; εκινήθη; πλέον;. Το; πρόσωπον; από; στιγμής; εις; στιγμήν; καθίστατο; άκαμπτον; ψυχρόν; άκίνητον;.—Ητο; τό; τέλος;.—Ο; ικρίων; Βελπό; έδωκε; τήν; νεκράν; κεφαλήν; εις; τόν; Δήμιον; όστις; άνοιξε; τό; φορεϊον; έθηκεν; αυτήν; κατά; τά; εθισμένα; μεταξύ; των; σκελών; του; κορμου; καταστάνας; ηδη; ψυχρού;. *

Ο; ένδοξος; χειρουργός; ένιψε; τας; χεϊράς; του; έν; τή; ύδρα; τής; ώρισμένη; εις; πλύσιν; τής; λαιμητόμου;. Περί; αυτου; τό; πλήθος; διελέστο; σκεπτικόν; χωρίς; νά; τόν; άναγνωρίση;. Διηνεκώς; σιωπών; άπεσπογγίσθη; ειτα; βραδεί; δήμε; μετá; τό; μέτωπον; συνωρρυμένον; και; εις; θαθείας; βεθυθισμένους; σκέψεις; έρριψε; τήν; άμαζαν; άναμείωσαν; αυτον; παρά; τήν; γωνίαν; τής; φυλακής;. *

Καθ' ην; στιγμήν; άνήρχατο; επί; τής; ακαξής; του; διεκρινε; τήν; δικτακικην; συνοδείαν; άπομακρυνόμενην; και; σπείδουσα; προς; τό; κοιμητήριον; των; καταδίκων;. *

Έν Ζακυνθή; Ιανουάριος; 1881.

(Εκ; του; Ιταλικου;)

A:.

ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

Έχ' ο; Θεός; τόν; ουρανό; γιά; λεύκωμα; δικό; του; και; γράζει; μ' αστρα; φωτεινά; τόν; κάθε; λογισμότη;. *

Έχ' ο; νεκρός; γιά; λεύκωμα; τή; πλάκα; του; τή; κρού; που; γράφει; με; τή; σιωπή; και; με; τήν; ερημία;. *

Ο; Νάυτης; μέσ' ετακνωμάτων; στή; θάλασσά; του; γράζει; με; κάτασπον; άπό; ε; τήν; άγαπητικιά; του;. *

Και; κάθε; νεός; επ' άγκαζ; κρατεί; ένα; βιβλίον; που; πάντα; γράφει;—νάματε; μαζί; έμεις; τά; δύο;. *

Μα; γω; ψυχή; μου; έκαμα; γιά; σένα; λεύκωμα; μου; όταν; σε; πρώτ' άγάπησα; τῶ; τρυφερή; καρδιά; μου;. *

Κ' έχω; εκει; με; γραμμάτα; άθιλά; γραμμένο;—πῶ; εις; τό; κόσμο; δε; μπορώ; χωρίς; σε; νά; μένω;. *

Έν; Αθήνας;

N. ΣΤΑΜΑΤΕΑΟΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ

Οι κλύδωνες τῶν ἐπανστάσεων καὶ αἱ ταύταις ἀδυσκαπότης παρακλονουθῶσαι ἀντιθρᾶσαι δὲν ἀνήκουσαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων πράξεων· καὶ αὐταὶ αἰ δέλοι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν γράμμάτων ἀναγράφουσι καταιγίδας, προγραφὰς, ἐκτροχίλισμους πινύτος ἐιδούς. Βεβαίως εὐδέποτε ἠκούσθη ὅτι οἱ καλλιτεχνικὴ καὶ οἱ λόγιοι ἀντὶ γαρόν τὴν λαϊκότημον εἰς τὴν περιωπὴν συστήματος ἢ ἐπέβλιν ὑπερορίαν καὶ ἀειφυγίαν εἰς τοὺς κατὰ τὸν ἰδῶν ἑαυτῶν ἀντιστρατευόμενους· ἀλλ' ἐὰν τὸ ἀμυδρὸν ἔρρυσεν ἀπὸ τοῦ πελέκους τοῦ ἤμου ἢ ἐπὶ τῆς μηχανάρας τοῦ μεταβλήτου φονεύς, ἀρβύνας καὶ δραμυτάτη ἐδαπανήθη μελένη κατὰ τὴν διεξαγωγῆν τῶν γραφικῶν τούτων ἀγώνων. Πλεῖστα παραδείγματα τῶν ἀνεκτικῶν μὲν ἀλλὰ πικροτάτων τούτων ἐρίδων δυνάμει τις ἐντάθη να παραθεῖται, ἀλλὰ χωρὶς ἃ ἀναδράμῃ εἰς ἐποχὰς μεμακρυσμένας, τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἀδύον σταυροφορίαν, ἢν κατὰ τοῦ ὕπερ τοῦ Σατωβρινίδου ἐπικληθέντος enfant sublime ἐκέρυξεν οἱ ἠγῆται τῆς κλασικῆς σχολῆς; ἐξομοιωσάντες· αὐτὸν διὰ περιφράσεως κατ' ἐξοχὴν μὲν ἀποπειροσύνη· τὴν κλασικὴν καλαισησίαν, ἤμισα δὲ τὴν γαλλικὴν ἀβρορροσύνην, πρὸς τὸ τετραπέδον ἐκείνου, εἰς δ' ἢ Κίρκην μετεμύροφρου τοῦ συμπαύτου τοῦ Ὀδυσσεως;

Αἱ ἀγοραὶ αὐταὶ ἐπιθέσεις δὲν ἠδυνήθησαν βεβαίως ἃ ἀνακύβωσι τὴν εἰμαρμένην πορείαν τῆς βιομηχανικῆς σχολῆς, πληροσύνη· τοὺς πότους, τὰς τάσεις, τὰς νοητικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας; ἐποχῆς ὠριμένης, πλὴν δυστυχῶς· δὲν ἴσχυον νὰ κυλάσωσι καὶ νὰ περιστελλώσωσι τὰς ἐν πάσῃ ἀποτόμῃ μεταβολῆι κυοφοροῦμένης παρεκτροπῆς. Ἡ ὑπὸ τῶν ἠγητόρων τοῦ νέου γραμματολογικοῦ συστήματος ἀκαχευθῆσα ἐλευθερία καὶ ἀπὸ τῶν πατροπαράδοτων κανόνων χειρικροφίτησι μετροπῆσι εἰς ἀνεργίαν καὶ τέλος, ἐπιτροπικῶν ἡνὲν ἢ ἐκράται, εἰς φιλολογοκινὴν τρομοκρατίαν. Ἐνκυκλίωσι εἰς τὰς ἀκοῆς ἢ ἡμῶν αἱ τερατώδεις μεταφοραὶ καὶ ἀντιθέσεις τῶν θρασυτέρων τῆς σχολῆς ἐκείνης νεοσυλλέκτων, οὔτινες πολλὰς οὐδ' ἄλλας καθύστερον τῶν παρολογοκινούμενων ἐκείνων ἰταλῶν ποιητῶν τῆς ΙΖ' ἐκατονταετηρίδας, παραβλάθων τὴν λυτὴν καὶ βροστρυῶδη κίμην τῆς ὁλομορμῆς καὶ καὶ μετανοούσης Μκνδχληνῆς εἰς κῆμακα, τοὺς δὲ ἀκτινοβολούντας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς εἰς ἠλίοις, καὶ ἀπορρυντάς πῶς αἰ μὲν ἦλοι ἐβρεγαν τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τὰ δὲ κῆμακα τοὺς ἐσπῆγγίζον. Πλὴν οἱ γάλλοι κινετοῦμοι δὲν ἠκέστησαν εἰς τὸ ἐν τοῖς λόγοις παραδῶξον καὶ ἀλλόκοτον καὶ αὐταὶ εἶτι τοῦ εἶναι αἱ πράξεις, ἢ μορφαὶ, ἢ ἐξωτερικῆ τῶν μεμνημένων πράξεσσι ἐξελθόντ' εἰκονίζωσι πᾶσι τὸ

φοβερὸν ἢ τούλαχίσον τὸ ἰδιόρρυθμον. Οἱ ἀνεγνώσαι τῶν ἀξιολογοκινῶν γαλλικῶν περιοδικῶν ἐνθυμοῦνται βεβαίως πραγματείας τοῦ κ. Maximé de Camp, μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῶν δεινότητος συναρθεῖται, καὶ ἀρηγομένην τὴν πᾶρὰ τῆ γαλλικῆ ἐγγραμμάτῃ νεολογία ἐπιμακροσθεῖ κατὰ τὰ πρῶτα ἐτη τῆς βεβαίης· τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου γραμματολογικῆ φρονητίδα. Πλεῖστοι τῶν νέων τούτων προσεβήσαν ἢ προλαθῶσι φθίσιν ἢ μαρτυρίαν ἢ ἀποτυπώσαι τὴν ὥχρὴν μορφήν τοῦ Anthony τοῦ Δουμῆ. Ζωονομικὴν πρὸς στιγμὴν ὑπὸ ἀθνεικῶν ἐρυθμάτους ἢ ὑπὸ τοῦ σπασμοῦ τῆς αἰμοπύθουσι· Ἄλλοι ἐνθυποῦντες ἐπὶ τῆ ἀνεγνώσει τῆς τελευταίας ἡμέρας ἐν ὅσ' ἡ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἐπέβλησαν τὴν σῆσιν καὶ οὐκείντη τῷ δημοίῳ, καὶ ἠδῶντο ἐνώπιον αὐτοῦ νὰ δοκιμάσωσι τὴν οὐδέαν συνκλιθῆναι· τῆς καρυκῆσεως· Ἄλλοι ἐποθεμαζόντες τοὺς ἔρωτας τῆς Σὸνδ καὶ τοῦ Μυτῆτου ὀνειροπόλου περιήγγισιν εἰς τὰς Ἄλλειν μετὰ τῆς ἐρωμένης τῶν ἐν τῷ μὲφ τῶν στοιθῶν τῆς χιόνος, τοῦ κρωγατοῦ τῶν γυπῶν τῶν στροβίλων τοῦ ἀνέμου, ὡς τέμακα δὲ τῆς ὀδοπορίας τῶν τὴν μετὰ τοῦ περιληφένου ὄντος ἠδύπαιθ πτῶσιν ἀπὸ οὐρανοκίους τίνος κορυφῆς; εἰς χιόνον· τὰ θῶρον ἐρωτικῆ ἐστάσεως καὶ σκοτοδίνῃ· Ἄλλοι τέλος ἐπιθῶμον ἢ ἀποπειρωθῶσιν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπικὴν πλάκα, νὰ ἠεθνωθῶσι πρὸς στιγμὴν τοῦς καλοῦς τῆς μεταισταφίου τάτης ὑπαρέξωσι, καὶ ἢ ἀποθῶσωσιν ὀριστικῶς χαρτῶντες ἐπὶ τοῦ πύρακος τοῦ ῥεῖστρου τῶν πτίχους ὑποχονῶσι καὶ χερυπένει, ὡς ὁ ἐμπυθῶσι καὶ ἔνοσις αὐτοῦ τάρω.

Δὲν ἠδύνοντα ὁμως νὰ περισρῆθῃ εἰς τὰ συμπτώματα ταῦτα ἡ γοργὴ τῆς ποθὶ ποδοκινούσα νότος· ἡ μωρία τοῦ συστήματος ἐξέλιξις· ἐκελεῖ νὰ γωρήσῃ ἀπὸ τοῦ φοβερῶ εἰς τὸ ρυπαρὸν· ὁ δὲ βωμηκτισμός, ἢ σαυτικὴ αὐτὴ κινετομῆα, ἢ ἀνιδρύστακα τὴν πεπτακτικὴν ὀρθοκείαν, καὶ ἀνακωγῶσαι τὸν ἀνθρώπον ὑπὸ ἐπιπλάστων καὶ συνηματικῶν τύπων εἰς τὴν ἀλέντων πηγήν τῆς φήσεως, ἐκελεῖ νὰ γωνήσῃ τὶκινὰ ἀτοργῆ μὲν καὶ παροκτόνα, πλὴν γνήσις δυστυχῶς ἀκυμήματα τῆς φρονητίδου αὐτοῦ ἐβδχχγύσεωι. Ἀλλὰ τὰ τέεντα ταῦτα ἐξελλῶν μετ' ἄλλων στοιχείων μιγνυθέντων νὰ προστάσωσι φοβερώτερον χαρκατήρη. Καὶ ὄντα; ὁ σμημερινὸς rétlisme ἢ verisme δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τῶν ἐμρῶθδς τῆς ζήτηματα ταῦτα ἐξεταζόντων ὡς ἄπλου τεκμήριον παρακινούσης φιλολογίας· ἡ σχολὴ αὐτὴ συνέχεται κακῆ μίση ἐν φυσικῆ καὶ διησκεῖ ἀλληλεπιβράσει μετὰ τῆς καταργητικῆς πείσεως, μετὰ τῆς ἀνεκίσεως τῶν ἐνεργεστῶν τοῦ ἀνθρώπου φίλτρον, μετὰ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος. Ὡ· ἢ ἀγγλὴ τῆς μοναρχίας ἐσγῆ τοῦς αἰουδοῦς αὐτῆς; θεομανομένου; ὑπὸ τῶν ἀκτῖνων τοῦ θείου, ὡς; ἐπὶ τῶν κεντρικῶν λιπύλων τῆς Βα-

στίλλης ἐμελψαν οἱ ποιηταὶ τῆς ἐλευθερίας τοὺς θοοῖους αὐτῶν καὶ τὰ ἐμβατήρη, οὗτω ἢ ἀναρεχία καὶ ἢ κοινοκηνούση ἔταξαν ὡς προσκοπέσασιν τοὺς συγγραφῆς τῆς π ρ α γ μ α τ ι κ ῆ ς λεγομένης σχολῆς μὴ δυναμένους νὰ εὐδοκίησωσιν ἢ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων κατεστραφένων κόσμων.

Τὸ θέμα, ὅπερ ὀρεῖλομεν νὰ πραγματευθῶμεν, καὶ τὸ ὅπουον περιορίζεται εἰς μόνον τὴν ἱταλιαν, δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ διαλάβωμεν ἐκτενεστῶρον παρὶ τοῦ ἐν προκειμένῳ γραμματολογικῷ ζήτηματος, καὶ ἢ ἀποδείξωμεν πόσον ὁ τοςούτον ἐκθειαζόμενος οὗτος réalisme, ὡς ὀρητότα παρκατρηαὶ ὁ Ἑρρίκος Houssaye, πόρω ἀπέχει τῆς ἀπαριπίτου ἐκείνης; καὶ ἀφελούς ἀπεικονίσεως τοῦ ἀληθοῦς, ἐρ' ἢ διέπρεψεν ἢ ἀρχαία κλασικῆ φιλολογία. Ἐν τούτοις τὸ μίανμα, μὴ περιοριζόμενον ἢ οὐδέμεις προνοητικῆς καθάρσεως, ἐπρετάθη ἠδη ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, καὶ αὐτὴ ἢ γῆ, ἤτις ἀνέδειξεν ἐν τῆ νεωτέρῃ γραμματολογίᾳ τὰ τελειώτερα τῆς καλλιπεσίας καὶ καλαισησίας πρότυπα, ἐπέρωτα ἢ ἀντιήσῃ ἐκ τῶν βλασφημῶν ὠρυτῶν ὀμάδος, εἶτε πράγματι παραφύρου καὶ ἠθικῶς ἐκλεωμένης, εἶτε ἀποπειρωμένης τὴν χειρίστην τὴν ὑποκρίσεων—τὴν ὑποκρίσιν τῆς ἀκολασίας. Ὀμολογοῦμεν ὅτι οἱ ἰταλοὶ οὔτοι νεωτερισταὶ, τούλαχίστον οἱ ἐν αὐτοῖς γνωστότεροι, δὲν ἐξομοιοῦνται κατὰ τὴν κυνήην ὀρμαστορίαν πρὸς τοὺς ἐν Γαλλίᾳ πολυκρηθιμος ὀμοστήχους τῶν πλὴν δυστυχῶς τὴν ἀρονητικὴν ταῦτων ὑποχρῆν δυνάμεθα ἄλλοι ἢ ἀποδάσωμεν εἰς ἐλάττωκα θαθμὸν πορνογραφικοῦ ἔστρου ἢ εἰς μείζονα δόσιν κοινωνικῆς εὐσημῶσης. Οἱ ποιηταὶ οὔτοι—καὶ δυστυχῶς οἱ μὲλλον ἐξημεμένοὶ καὶ ὑπερόδοι εἰσιν, ὡς συμβαίνει πάντοτε, οἱ ὀπαδοὶ καὶ οὐχὶ οἱ ἠγῆται—ἐμπαίζουσι τὴν οὐκείνην ὡς θεσμὸν μὴ συνάδοντα πλέον πρὸς τὴν σμημερινὴν τοῦ ἀνθρώπου πρῶτον· ἀποστρέφονται τὴν μετῆρα ὡς τὸ ἀηδέστατον καὶ μ. ἀ. ἢ λ. ὠ ἀποτρόπαιον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλος, καὶ δυστυχῶς εἰς τῶν ἐπιφοβεωστῶρων τῆς ἐνεστώσης ἱταλικῆς ἀνδρῶν, κατὰ πάντα σεβαστῆς καὶ μηδέποτε κατελθῶν μῆχρι τῆς ρυπαρογραφίας, πλὴν μοικῶς ἀποπλανώμενος ὑπὸ τοῦ συσματῶτος του, κακίει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν οὐ τι δανόν τοῦ του ἐ μ. ὠ. ν. ὡ. ὡς τὸν ἀποκαλεῖ, ἐ π ἰ β λ α β ἢ εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἄδολον τέχνην οἰκτερεῖ τὴν βλενωδὴν ἐκείνην ἐκτρισεῖν τῆς καρδιάς ταῦτης, ἢ τις καλεῖται φίλτρον, ἀπαρκαλάτως ὡς ὁ Littre ἀπελάσεν τὸ διανήμα ἐκτρισεῖν τὸ ὕγιον ἐπέφρον, εἰς αἰρεῖ δὲ μετὰ διουραμικῆς εὐθυμίας τὴν εὐχμῶν καρδίαν τοῦ γόρου ἐψημένη μετὰ τῆς δαρκῆς, τῆς ἄλλοτε, οἰμοῖ! σφερούσης τοῦ κροτάρου; τῶν ἀληθῶν τῶν πνευματῶν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο παράδειγμα ἀποδεικνύει ὅτι παρὰ τοῖς ἠγῆται; καὶ

τοῖς ἐγκαθέτοις τῆς σμημερινῆς σχολῆς, οὐκ ἴκον ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ καταβιβασθῇ ἢ νὰ ἀνωφωθῇ τὸ ζῶον, ἀλλὰ τὰ πεζότερα, δουειδέστερα καὶ ῥυπαρώτερα τῶν ζῶων ὀρεῖλοισι νὰ προσεργασίν ἐκείνων, ἄτινα καθιερωμένα εἰσι ἢ ἢ ἀποδεικνυμένη αὐτῶν ὑπεροχῆ ἐταξεν εἰς θέσιν κατὰς προνομοῦσαν, οὐ μόνον μετὰ τῶν ποιητῶν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ζωολόγων. Οἱ σύγχρονοι π ρ α γ μ α τ ι κ οὶ τῆς ἱταλικῆς ποιητικῆ ἀποτροπίζονται τὴν περιγραφήν τοῦ σφριγῶτος κέλῆτος, τῆς μειωμένης ἀκτου, τοῦ αἰθεροδρομούντος ἀετοῦ· διατὶ ἀντὶ τούτων νὰ μὴ ἀπεικονίσωσι τὸ λιπαρὸν ὑποκλίμενον καὶ τὴν ὀσεωθὴν βέχην τοῦ θῶς ἐκείνου, ὅστις ζῶν συντελεῖ εἰς τὴν εὐπορίαν ἡμῶν, θνήσκων δὲ μᾶς· τρέφει δὲ τῆς σαρκῶς του καὶ μᾶς ὑποδέρει; Ἀρκούνας; οἱ παραλυτοὶ τῆς ποιήσεως ἐξύμνησαν τὰ τετριμμένα κελαδῆματα τῶν ἀηδῶνων τῶν ἀρυπνίζουσῶν ἀνοσίους ἐραστάς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας; μὲλλον ἀνοσίους ἐρωμένους· ἀς ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς ἰεροπράκτας τούτους νεαλοῦσι; τέχνη; νὰ ψάλωσι τοὺς καθ' ὀρισμένους μῆνας ἐρωτικούς γούους τῶν ἐπὶ τῶν στεγῶν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ γένους; τῶν ἐκίχτουσαν αἰλουρών.

Ἄλλ' οὐδὲν ἄλλο κείθηκα ἐξημελήθη καὶ ἐβεβηλώθη τοςούτων ὑπὸ τῶν κἀλαμων τῶν φιλολογικῶν τούτων ἀνατροπῶν ὅσον ὁ ἔρωσι. Ὁ θεὸς οὗτος πάσης χῶρας καὶ πνεύς; ὀρηκεύματος, ὁ μόνος, τὸν ὅπουον δὲν ἐξερθῶνται ὁ χριστιανισμός, ὁ ἔρωσι; ἐκείνος, ὅστις, κατὰ τὴν χαρῖσεσαν τοῦ Φωσκίλου ἐκφρασειν, ἀπετυπῶτο ὀπὸ τῶν ποιητῶν τῆς πολυθείας ἐν τῆ γυμνοτάτη καλλιτεχνικοῦ προτύπου, ὑπὸ δὲ τῶν εὐλαβεστῶρων αἰουδῶν τῶν μετέπειτα χρόνων ἀπεδίδετο εἰς τὴν φιλομειδῆ αὐτοῦ μητέρα περιβεβημένο; τὸν αἰθῆμον ἐκείνον πέπλον, ὅστις, ἀντὶ νὰ κρύπτῃ τὴν καλλονὴν του, παρείχεν αὐτῷ τὸ μαστηρωδὲς καὶ ἰεροπεπέδ, ὁ ἔρωσι; οὗτος δὲν λογίζεται ὀπὸ τῶν σμημερινῶν στιχορυτῶν τῆς εὐρανῶστου χερσῶντου ἢ ὡς φαινόμενον φυσιολογικόν, κτηνωδῆς ὀρμῆ καὶ ἐφεσις. Περιρρονοῦσιν οἱ ποιηταὶ οὔτοι τὴν ἀνεκφραστον ἠδῶν τοῦ φιλημάτος ἐκείνου, ὅπερ ἀπομῶσαι ἐν δάκρῳ ἐπὶ τῆς πεφιλημένης παρῆλα; ἐλεινολογοῦσι τὸν ἀπλοκῶν ἐκείνον Δάντην, ὅστις ἤκεῖτο ζήτη ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἐρωμένης του τοῦ ἀῤῥητον ἐκείνου πνευμά, ὅπερ φαιναται ἀνακωγῶν εἰς τὴν ψυχὴν α. τ. ἐ. ν. α. ζ. ἐ. ν. εἰρωνεύονται τὸν ἀβέλτερον ἐκείνον Πετραρχην, ὅστις ἐν τῆ κινήσει τῶν ὀφθαλμῶν τῆς λατρευομένης γυναικῆς διέβλεπε φῶς; τὶ δεκινῶν αὐτῷ τὴν ὀδὸν τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀγροσαν; ἐμπαίζουσι τὴν φρονητιῶσαν τοῦ Φωσκίλου ἀγαλλίασον, ὅταν τὸ χεῖλος τῆς περιπεθῆτου νεάνιδος ἐνεφύσεσαν αὐτῷ ὡς πνοῆ ἐτέρου Δημουροῦ νέον πνευμά, ἔγονιμοποίησεν ὡς ἀκτίς ἠλίου τὸν νοῦν του, καὶ οἰοῖται βαῖσι ἀγνιστηροῦ ὕδατος ἐξῆλιψε πάντα τῆς καρδιάς του ῥῆπον. Ἡ ἀγαπωμένη γυνὴ δὲν θεωρεῖται ὀπὸ τῶν νεοπεικῶν τούτων ποιητῶν ὡς

ναός, οὐ πρόπερι· ἢ ἀναβή τις εὐλαβῶς τὰς βαθμίδας καὶ νὰ διέλθῃ τὸν νόρθον ὡς ἀπολοιοῦς, εἰς γωνίαν εἰς τὰ ἐγδοτάσια αὐτοῦ· αὐτὴ θεωρεῖται ὡς ἐγδοτική ἀκροπόλις, πολλὰς μὲν ἀπολαύσεις περιλαμβάνουσα, πλην ὑπὸ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ δόλου ἀνεγροῦσθα, καθ' ἣς πρόπερι τινὰ ἐπιχειρήσει μίση, τὴν ἐφοδῶν. Τὰ σταδία εἰς τὴν διερχομένην εὐρίαν, ἡ ψυχὴ αὐτῆς διαπνεύουσα τὸν κόμον, ὡς εἶπεν ὁ Τάσος, οἱ σταβροὶ δι' ἣν ἡ θεότης αὐτῆς χωρεῖ εἰς τὴν πορείαν τῆς, εἶσιν ἀγνωστοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους. Ἡ ἡδοπάτης ἐκείνη κατάπληξις, ἣν προσεῖναι ἡ πρώτη ἐμφάνις τοῦ προσοικίου, ἀντικειμένου, ἡ παλιωδὴς προσδοκία τῆς δευτέρας αὐτοῦ συναντήσεως, ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς συνεχῆς αὐτοῦ θέας, ὁ ἀκατόνομαστός ἐκείνος σάλος, ὅστις ὀνομαζέται πάθος, καθ' ὃν αἱ ἐφίπται τῶν ἡδονῶν μετέχουσι τῆς ἀγνίας, καὶ τῶν φθῶν, οἱ δὲ φροδοὶ τοῦ σιαιτήματος τῶν ἡδονῶν, — ὅλα ταῦτα δὲν ἀνεπαύουν ποτὲ εἰς τὰ σπλαγγνα ἐκείνα, ἀτινα οὐδέποτε ἰδοκίμασαν ἐν ἐνὶ παλῶ ὄλλαν τὴν ἐκμηδένισαν τῶν ἀνάτων, καὶ ἐν τῷ ἀπέσω ἐπομένῳ ὄλλαν τὴν ἑκστάσιν τῆς αἰωνιότητος. Διὰ τοῦτο, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρωθίου τῶν ὑπ' αὐτῶν περιγραφόμενων ἀκαλασῶν, οἱ ἀνθρώποι οὗτοι αἰσθάνονται τὴν χαρῆν ἐκείνην τῆς καρδίας, ἥτις ὀνομαζέται κενόν, καταρπύονται τὴν ὑπερίαν, βλαστηροῦσιν τὴν φύσιν, ἡ ψυχὴ τῶν ἐξανίσταται κατὰ τοῦ συμπαντος, διότι δὲν ἀνεδείχθη μέμονος ζεινίου τὴν μυστηριώδη θεότητα, οὗτε ἠσθάνθη ἐν ἐαυτῇ τὴν ἀνακίνησιν τῆς πτέρυγος ἐκείνης, ἥτις παρασκευάζει εἰς τὴν ἀνθρώπων τὴν ἀεργίαν ἡδονὴν τῆς πτώσεως.

Ἡ ἡγήτωρ τῆς πράξεως ἡ ἐν Ἰταλίᾳ ὁμιλοῦσα, ὡς πρὸς τὸν ἠμετρον λόγον, ἀποκαλεῖται Olindo Guerrini, καίτοι γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Lorenzō Stecchetti ἢ Mercutio κατὰ τὸν ἐπιγράτουτάν ἐν Ἰταλίᾳ συρμόν τῶν λατινικῶν τίτλων καὶ παράνομιον. Ἡ ἐμφάνις τῆς πρώτης αὐτοῦ ποιητικῆς συλλογῆς Postumia ἀποκαλοῦμενη, συντελέσθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1877· συμπέσαν τὴν Ἰταλίαν, οὐ μόνον ὡς ἐκ τῆς ἐκστάτου φιλολογικῆς ἔξλης τῶν ποιημάτων ἐκείνων, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν ὄλων ἰδιορυθμῶν περιστάσεων, ἐν αἷς τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον ἐξεδόθη. Ὁ πραγματικὸς συγγραφεὺς ἐν γλαφυρῷ πρῶτο ἀνήγγειλεν εἰς τὸ ἰταλικὸν κοινὸν ὅτι ἐξέπληρον εὐσεβείας ἠθικῶν κληροδοτήμα, ἐκδιδόν τὰ ποιήματα ἀτυπῶς νεοῦ φίλου τοῦ Stecchetti. Τοῦ εἰκονικοῦ τούτου ποιητοῦ ὁ Guerriini ἀφηγήτο τὰς ὁδοὺς, ἔξλης τὴν μοναδικὴν εὐφυίαν καταστρέψαν τὸ ἐθρῶστον σῶμα, ὡς οἱ μᾶλλον πολυεῦμονες τῶν ποταμῶν καταστρέφουσι τὰς ὀχλοὰς τῶν, περιέργως τὴν πολυδύναμιν καὶ παρατεταμένην τῆς σφίσεως ἐκάνον, ἥτις δὲν τῷ ἐπέβαλε μόνον τὸν θάνατον, ἀλλ' ὡς ῥωμαῖοὶ τινες αὐτοκράτορες, εἰς τὰ ὑπάρχοντων, ἐφίνατον λέγουσα αὐτῷ δ' εἰς τὸ ἔλεγε ὡς ἀποθηνηύσῃ, ἐπὶ τὸν ἄριστον αἰῶνα τῆς ἀποθηνηύσεως.

Τέλος μετ' ἀκρίθεις λεπτομερεῖας διοναμένους τοῦς πάντας νὰ ἐξάπατησῶν ὅλως τὴν ἐπὶ Φεβρουαρίου 1876 ὡς ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ ἀποδεικνύον οὗτο ἑξῆς ἀπὸ ἀπληροῦν εὐτυχῶς πάσης ἀεσιδοκίμους· καὶ μὴ φροδοῦμενες, ὡς φάνεται, τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοῦ ἐπιθεσάν δυνάτοια μολογίαν. Ὄχι ὁ Ἀγγλεῖ ἐπὶ πολλὴν χάσον ὑπέλαθον ὡς γνήσια τοῦ Ὄρασιου ἔργα τὰ του Μακροσώτου· τὰς ποιητικὰς περιγραφὰς καὶ ὡς ἀδυνάτιστα λείψαντα τῶν βρετανῶν τοῦ μεσαιῶνος ποιητῶν· τοῦ νεαροῦ Chatterton τὰ ἐπινοήματα, οὗτω καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἐπὶ πολλὴν χρόνον ἐθρήνησαν τὸν προδωγὸς ἐκδημησάντα εὐκίνοια ἀοιδόν· πλεῖστοὶ οὖν μακρὰς ἡμερας τοῦ περὶ τῶν στίχων τοῦ ἐπιθρήνησαν ἢ ἀποθνήσκον ὡς ἐκείνου, παρασκευάζοντες ἐκὐτοῦ τὸ φέρετρον καὶ ἐν πληροστάτη εὐερίᾳ ἀπαγγέλλοντες τὸν ἐπικαιμενον αὐτῶν θάνατον, ὅν ἡγάπων μὲν ἰδέσθαι καὶ ἐμύτρον, ἐφοδοῦντο δὲ πεζὸν καὶ πραγματικὸν ἄγνωτον δὲ ἄν μὴ εὐχαριστήσεως ἢ δυσασκετικῆς ἐγνώσθη τέλος, ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος νεκρὸς ἔξῃ ἐν Βενετίας πρὸς πᾶσαν ἐκτιμωμένην, διὰ τὸν θῆσαν ἀνεπίλητων καὶ πάντῃ διάφορον τοῦ ἐν τισί τῶν ποιητῶν αὐτοῦ ἐξυμνοῦμένου.

Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν πολλοὶ ἐν Ἰταλίᾳ ποιηταὶ ἐπιθυμῶντες νὰ ἐκδηλώσωσιν ἀνεῦ στόμου καὶ ψιμυθίου τὰ μυστατικὰ αὐτῶν αἰσθημάτων, οὗ δὲ νὰ περιγραφῶσι καὶ τὰς εὐκλειστοῦ τῶν βίου περιστάσεις, καταρπύοντες εἰς τὴν ἐπιχωριάζουσαν διάλεκτον, ὁ Stecchetti ἠθέλησε ἢ ἀποδείξῃ ὅτι διὰ τῆς κοινῆς ἰταλικῆς γλώσσης, διὰ τῆς κατὰ τὸν Ἀλέτην lingua aulica e fondamentale, ἡδύνατο νὰ ἐπιτελεθῇ τὸ ποεῦτον, ἔπειτα ἡ γλώσσα αὐτῇ ἀπὸ ἀπληροῦν τῶν συνήθων κλασικῶν πλατυσῶν καὶ ἠτηρικῆς ἀεμολογίας. Ἐπιτυχίᾳ πληροσθέντος ἐπέτυχε τὸ ἄλλως τε δυσχερότατον τοῦτο ἐγγεγραμῆ, ὅτι δὲ στίχοι τοῦ κ. Guerrini κατὰ τὴν εὐρίαν καὶ τὴν πλαστικότητά, ὡς ἐπίσης κατὰ τὴν θαυμασίαν τοῦ λεκτικῶ ἀρίτειαν καὶ εὐστροφίαν, δύναται νὰ ποιεῖται ὡς ὑπογράφει εἰς τὸς ἐπεγομῶνας αἰσθητοῦ τῆς Ἰταλίας. Ἐν τῷ ἐπιχοῦ τούτου τῷ ποιητῷ δὲν φάνεται ἔξ ἐπαρχυέλματος ἀσχημῶν καὶ βωμολόχους ὑπὸ τοὺς ἀεμνοὺς κἀγγασμούς τῆς ἀκοιλίας καὶ τὰς κωνικάς τοῦ ὄλλισμῶ ἐκχύσεως λαθάνει πόθος ἢ ὡς καὶ ἀμακὰς παντὸς ἐξόχου καὶ ὕψηλοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ δὲ ὑπὸ ἀπογνωσμένης ὀδύνης κατὰ τὴν ἐπιχοῦ προσαθεῖ νὰ κατακταῖ τὰς μερίμνας αὐτοῦ ἐν τῷ ὄντι, ἐκφύων τὸν φροδῶν ἐκείνον γέλῶτα, ὅτις μόνον πρὸς τὸν ἐπιθανάτιον ὄργχον δυνάται νὰ παραβληθῇ, οὗτω ὅτι καὶ τὸ ποιητῆς πεπλάτῃ νὰ θάσῃ ἐν τῷ βροδῶν τὸ εὐγενές ἐκείνου ἰδέσθαι, ὅπερ τ' ἀφάρσιν τὴν ψυχῆν τοῦ. Τοιοῦτο πρόσωπῳ κατὰ παραδόξῳ ἀντήρχον ὅτι πολλοὶ νομίζουσι realism ἐν τῷ ποιηματι αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλῃ ἐστὶν ἢ τὸ προσώπιον τῆς ἀπαλιπσῆς, τὸ καὶ ἠθῆς ἀνεῦ ὅου δ' ἐμῖ ἄξῃ.

Ἐπερ ὁποῦ τὸν κ. Guerrini καὶ τὸν ὁπαδῶν αὐτοῦ θεωρεῖται ὡς ἀξίον, περὶ τὸν στρέψεται ὀλόκληρον τὸ γραμμάτιον λογικῶν αὐτῶν σύστημα, ἐλέγχεται ὡς: τῶσος προδιὰ γερωσμένης, ὡς ἀπάτησις, ἀρισημνῆς, σχοῶλης, μᾶλλον ἢ ὡς περὶ τὴν ἰδίαν πραγματικὴν αἰσθημάτων τοῦ καλλιτέχου. Ὁ κ. Guerrini εἰσομαρτῆ διότι αἰσθάνεται νὰ κληρονομήσῃ.

Ἡ γονὴ, τὸ μεσάζον τοῦτο ὄν ἐπὶ μὲν μετὰ τὸ ἀνθρώπου καὶ ἀγγέλου, ἐπὶ δὲ μετὰ τὸ ἀνθρώπου καὶ ἀεμνοῦ, ἀποτελεῖ τὸ σχεδὸν ἀπεκλειστικὸν θεμα τῶν στίχων τοῦ κ. Guerrini· ὡς δὲ ὁ Λεοπάρδος ἐξήτει πρὸς τὸν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ λόγου περὶ τῆς ἀποθέσεως πάντων εὐγενῶν παρὰ τῆ ἰταλικῆς νολαίχης γούπου, οὐ τῶ καὶ ὁ σημερινὸς ποιητῆς μέμεται τὴν γυναικα ὡς ἀποθερῶσαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν συγχρόνων τοῦ τὴν ἰκαδία τῶ ἔρωτος καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἀλλὰ τὸ ὄρος αὐτοῦ καὶ τὸ λεκτικῶν πόρων ἀπεχουσι τῆς ἀπεγνωσμένης μὲν ἀλλὰ παρθετικῆς τοῦ Λεοπάρδου δδύνης, ὁ μὲν μὴ μωροῦσε κατὰ τῆς γυναικῆς διότι τὸς πᾶρα πολλὴ τὴν ἐγνώσῃν, ὁ δὲ διότι τὴν ἐγνώσῃν πολλοὶ ὀλίγων. Ὁ κ. Guerrini ζητεῖ πρὸς τῆς γυναικὸς, ἢ θλίβει εἰς τὸ στήθος τοῦ ἐν παραρῶμῳ περιπτύξῃ τὴν πληρωμὴν τῶν ὑπόκαρδιων αὐτοῦ πόθων, ἐξανίσταται δὲ κατ' αὐτῆς ὅταν ὑπὸ τὴν ἀνάγκαν τῶ στήθους ἐκείνου, ὑπὸ τὴν πλόγα τῶν χειλέων ἐκείνων, ὑπὸ τὴν ἑκστάσιν τῆς ἀσπαρῶσης ὕλης ἀνακαλύπτῃ τὸ κενόν, ὅπερ μόλις ἐπληρώθη ὑπὸ τῆς παροδῆς, τῶν αἰσθητῶν μετῆς. Τότε ἐμπεύσῃ ὀργή, καὶ ὀδύνη, ἀποτυπῶ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ὄντος ἐκείνου, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὀπίου εὐσώμενος ὄλου· τοῦ ὄπασαρος τοῦ νεοῦ καὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀυτῆ πᾶσον τὸ θερμῶν τῆς εὐγνωμοσύνης, φιλμῆς, ἀλλὰ τὸ πεπρωτικῶμενον τῆς ἀπογοητεύσεως στίγμα. Ἡ θεοῖτης ἀνεγίπται ἐκ τοῦ στυλοδοτῶ τῆς, αὐτὸ δὲ ὁ ἀνεγείρας αὐτὸν λάτρις, ὄρασε τὸ ἀγέλαα διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργασίου, δι' ὅτ τὸ κατεσκευάσε, διαμελῖει τὴν καλλιμορφὴν ἐκείνην κεφαλήν, ὡς ἀποδείξῃ ὅτι ἡ δικίαιον ἐν αὐτῇ δὲ ὑπάρχει, καὶ ἐμπληροῖ τὰς χεῖρας τοῦ εἰς τὸ ἰσογγέλον στήθος, ὅπερ διηθῆ ἐξορῶσῃ τὰ μὴ ὑπάρχοντα σπλαγγνα· Ὁπὸ τὸ κρῆτος τῆς αἰδοσθητοῦ ταῦ τῆς μῆνιδος, ὁ κ. Guerrini περιγράφει δι' ἀμμησίαν κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν ποιημάτων, ἔπειρ δὲν δυνάται νὰ ὁπιδεῖ κατὰ τὸν ἑνταῦθα νὰ παραθέσωμεν ἀπάτως τὰς λεπτομερεῖας τῆς γυναικῆς ἐξαρῶσεως ἐνόσῃ φάνεται ἐγκρατεῶν τῶν τὴν τὴν τὸν μετὰ σπλαγγτικῆς εἰρωνείας ἐλεγγούσης τὴν ἐνδύμονην πικρῶν ἄλλοις, ἀπὸ διὰ βελγικῶν καὶ σχεδὸν ἀπῆματικῶν στίχων ἀποδιδεῖ εὐχρηστικῆς τὴν ἐρώμενην τοῦ ἐπὶ τῇ ἀφιλευθεσίᾳ αὐτῆν ἡδονῇ, περῆνει τὸ ποιητῆς τοῦ ἀποκατατιζῶν τὸ χυμένον τῆς θαλάσσης τοῦ ὄργχον καὶ πῶσον ἐπὶ τῷ περῶ τῆς ἀγοικῆς γυναικῆς, τὸ ὑπερ-

χειλισματῆς μετ' αὐτῆς, πόσως καὶ θρώσεως, ἠνεφαρμῶπως τὸ δηλητήριον τῶν φιλημάτων τῆς. Ἐπερ χουσι σιγμα, καθ' αὐτῇ ἐν τῇ ἀπελπίσει τοῦ ἀναίσθητου καὶ πρὸς αὐτὰς ἐπὶ τῆς παρτίδος αὐτῶν τὰς δόξας ἀναπέμπει εἰς τὴν πόλιν τῶν Δογῶν ἡμῶν ἐμπλεῶν ἐνθεῶ αἰσθημάτων· ἀποκαμαρῶει τὰ τρῶπῆα τὰ ὑπερθυμίζοντα τὰς νύκτας, ἀρ ἡ ὑπαύχην δημοκρατία κατὴ γαγεν ἐπὶ τὸν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ κλίνει τὴν κεφαλήν ἐνώπιον τῆς ἐλιγρῶσου κῆρης τῶν ὑπὸ τοῦ Πιτιανῶ ἡμισυργῆντων ἀγγέλων, πληρὴ τῶν θαυματῶν τούτων ἀνοδοῖς καὶ τέχνης ὁ ποιητῆς μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξυμνοῦσαν τὸν τῆ γωνητῶν τῆς Ἑνωσίας ἐρυθρίων ἀπαραλλόκτους ὡς ἔαν ἔλλην ποιητῆς ἀπὸ τῆς περιγραφῆς τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου μετεπιθῆ εἰς τὰ ὄστρεῖδια τοῦ Φαλήρου. Ἐνόσῃ ἢ ἀγανκίτησις αὐτοῦ πείσχει αὐτὸν εἰς ἀπανθραπῆαν πόρρω ἀπέχουσιν τοῦ χαρακτήρος τοῦ καὶ πρῶματι, πρῆπει νὰ κληθῇ ἀπανθραπῆα ἢ ἀρὰ, ἢ ἀπευθύνει πρὸς τὴν γυναικα ἐκείνην, ἥτις ἐμάλυψε τὰς αἰσθησεις τοῦ χυρῆν ἢ ἀνεπτοῦσῃ τὸν νοῦν τοῦ, εἰς τὴν εὐχεται ταῦν τὸν θαύματον, ἢ περιγράφει χαιρικῶς τὸ πτωμα καὶ τὸν σκεπτόν, καὶ εἰς τὴν ὑπερθυμίζει τοῦ σκάληκα, οὐτῆς ὅα πληρώσι τοὺς κενούς ἐκείνου ὄρθακτους, ὅτι ἂν ἄλλοτε ἐξέπεμποντο καὶ ἐπὶ τῆς εὐρωπῆς ἡδοπαθῆεις ὀλογοῖς. Ὁ νεκρὸς ποιητῆς δὲν δύναται νὰ καλύψῃ διὰ τῆς συγγνώμης τοῦ πᾶσαν γυναικα ἐκείνην, ἐν τῇ ἠθέλησε νὰ εὐχῆ τὸν ἐρώτα ὡς ἀρετήν, καὶ ἥτις τὸν μετέβαλον εἰς ἐγγλήμα ἀγανακτεῖ δὲ μὴ δυναμένους ἢ ἀπᾶν τῆς μετὰ τοῦ γαλλοῦ ποιητοῦ εἰς τοὺς τὸ ὁσπεῖσιον τοῦτο αἰσθημα κακίζοντες: Si l' amour est un crime, qu' est-ce donc la vertu? Ἐν τῷ ὄντι ὁ κ. Guerrini δύναται νὰ ποιεῖται πλεῖστα, ἐλαφροντικῶς, περὶ τῆς δικαιολογίας τῆς βλαστηροῦ αὐτοῦ μῆνιδος, ἢ τῆς βλαστηροῦσεως αὐτοῦ ἐγκρατεῶσεως. Ἐρωτικῆς καὶ οὐπὸς ἐν ἀφᾶτῳ ὡς ἠγῶν καὶ ἐλλασου ἐνωπίων γυναικῶν, ἀλλ' ἀπῃ ἀπῃ ἀπερῶσῃ εἰς τὸν ὄρθον τοῦ διηθεθεῖσαι οὐκαρῶσεως, καθ' ὅν κερὸν ἐκείνος ἐκλατῆ, τανίαν ἐπὶ τῆς ἐθθηπῆσεως. Διὰ τὴν ἀπορησῶν ἐπὶ τῇ ἀπογοητεύσει τοῦ ποιητοῦ, ὅταν τὴν ἐπωμένη ἠθέων περιγράφῃ τὰς ὀδοῦς πρὸς τὴν ἐνθεῶν ἐτέρας ἐρωμένης, προσεκληθῆ ὑπὸ τῆς τὴν προερατῶν περιποροσῆσις αὐτῶν γυναικῶν, ἥτις ὄλλῃτα αὐτῶν εἰς τὰς ἀμμησίαις ἀπῆδειξε, ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ ἢ ἐκ χηλοτυπίας, Ἐπιτραπῆται ἔμιν νὰ παραθέσωμεν τὸς ἀπακαταλλούς, στίχους τοῦ ποιητοῦ, ὡς νὰ μεταρῶσιν ἀνεκτικῶς τὰς παραρῶσας ἐνωπίους. Ἰο piangeva ai suoi piedi; o le chiedo Piedi, curvato e vinto; e mi sta Annodandosi un nastro alla dgebra: «Mi sta come dipinto»— Η δὲ dipoi d' un'altra donna in traccia: Io correva per la via,

Ed ella mi chiamò, m' aprì le braccia,
M' amò per gelosia.

Άλλοτε εμπλως ιδεώδους πόθου και περιφρομένου εις τας συσκίους άτραπούς του βασιλικού εν Βονωνία άλλους συνήτησε νεάνιδα ισάγγελον και ξανθοπλόκαμον, ουράνιον τι και άνώνημον εν, εκ της κόμης του οποίου εξήρχετο οίονει άρωμα του και όπερ ως άγιας μορφή ανέβλεπε προς τον ουρανόν τρωθείς υπό έρωτος την έρωτά εάν θεάται τους άστέραις, έκείνη δέ κύπτουσα τους όφθαλμούς αυτης όμοίως προς τους έρωτώσης περιστεράς, τά άποκρίνεται πεζότατα ότι άκροαται την σωφιλικά σημείουσαν το άποχωρητήριον. Η νύφας αυτή χυόνος δέν ισχύει να σβείη την φλόγα του ποιητού, όστις ζητεί παρ' αυτης τον άγρον έκείνου έρωτα, όν νομίζει ότι διαβλέπει εν τη μορφη της, άλλ' όποια ή άπογοήτευσις αυτου όταν εις την έρώτησιν εάν τον αγαπά, αυτή άπάντα ότι κατοικεί εν τη δεινι συνοικία, υπό τον δεινα άριθμόν, όπισθεν μικρας τινος ουρίδος εις το βάθος της αλτης εν τω μέσφ άμφιούλου κλίμακος... Μετά τοςαυτα επώδυνα πεθήματα διατι να θαυμάζωμεν εάν ο άνθρωπος έκείνος, όστις ώνευρεστο την άγαπωμένη γυναικα ως παραδεισιν άγγελου, ψύοντα το πρόσωπον του δια των μαργαριτοχόρων αυτου πτερυγών, απέβαλε πλέον πάζαν πιστιν, —εάν άποφειγών τους φερούς της άπελπισίας μονολόγους, οδελύσσεται την ήμεριαν ζωήν; άγροτικής ζωής και ποθεί την βοροθάδη ζήτην της βιαστικης ενεργείας περιάγουσαν αυτον εις λήθην της βασανίζουσης αυτον οδύνης, —εάν του μινυρίζουτος ράκος του άρδούντος τλ ρόδα της επαυλειώς του προτιμαζόν βοροθάδη όχσόν τον μέοντα παρά τω εν τη πόλει οικω του, —εάν τέλος παραβόλη την ζωην της μετά την πικρίας της άπογοητεύσεως άδρανους και άναίσθητους ήλης προς την δύναιμν έκείνην, ήτις κινεί το παρασάρκιμα του πολύποδος εν τω ύδατι, την γαστέρα και το ρύγχος του χοίρου εν τω βοροθύφω, εάν τέλος την ύπαρξιν αυτην άποκαλή ή γ κ ε φ α λ ι κ ή ν ά τ ρ ο φ ι α ν;

Ευτυχώς ή λύρα του κ. Guerrini δέν έκφέρει πάντοτε τους γόους της άπογοήσεως ή τον καυχασμόν της χλεύης. Ο άνθρωπος ούτος ό καταπεσών πολλάκις εκ του ουρανού των ονειρων του, και έτε μέν θρηών, ότε δε μακαρίων την πτώσιν του διετήρησεν έτι πολλάς ευγενείς αυταπάτας άπεικονιζούσας πιστότατα τον ποιητήν οίος πράγματι έστιν και ουχι οίος θέλει να δεικνύηται. Τις δέν συγκινείται άναγινώσκων τους στίχους, ους ό δισσως άοιδός άπειθυίνει προς την άπουσαν έρωμένην του, ήτις ίσως επιλήρωσεν του παρελθόντος αυτης, άπωγιστα μετ' άλλου ανθρώπου τας ήδύτητας ευδαίμονος γάμου, εν τω μέσφ των τέκνων

έκείνων, άτινα ύπέσχετο μετά του πρώτου αυτης έρωτατου να γεννήση; Τις δύναται να κρατήσει τα δάκρυα επί τη στυγη έκείνη άπελπισία, ήτις επιθυμεί την περιλημένην γυναικα νεκράν μάλλον ή εις άλλον άνήνουσαν, καθότι την έπίσημον και ίεροπρεπή του θανάτου οδύνην προτιμαζ της θλασθήμου όργης της άπογοητεύσεως. Ο κ. Guerrini δέν ιδεώρθησεν πάντοτε την γυναικα ως όγκον σαρκός προς, διασκέδασιν, άπαραίτητον έργαλειον προς τεκνοποιαν, αυτοκίνητον μηχανήν προς διευθέτησιν των επίπλων του οικου. Δέν ήτένειεν εις αυτην πάντοτε κατά μέτωπον εν άσβεστ περιφρονήσει και μυκτηρισμω. Ηνυθρίσκει και ούτος άλλοτε περιδείξ και τρέμων ένώπιον εύοφθαλμου τινός σειρήνος; ήγάπησε και ούτος χωρίς να τολμαζ να τη έκφράση τον έρωτά του. Πολλάκις καθ' ήνεσιγμένη ήθελε ν' άρθρώση την υπερτάτην έκείνων λέξιν, ή γλώσσα ήρηθή αυτω την ύπηρεσιαν της, ή δε καρδια, κατά την έντονον έκφρασιν του, έράνη άναβαινούσα εις τον λάρυγγα του και παρακλύουσα και αυτην την άναπνοήν του. Ημεραντινα, καθ' ήν συμπεριεπάτε μετλ της νεάνιδος ταύτης παρά τας όχθας του πατρίου ποταμού, ήμετε επεθύμησε να τον διελθη, έκείνος δέ, άφου έρυθριών προς στιγμήν εις αυτην ανέβλεψε, την ανεβίβασεν ως θρέψος εις τας άγκυλάς του. Το εύκαμπτον σαμα έτριξε και έσφουζεν υπό τους βραχιόνους του τον έμβυστον αι άρκτου έκείναι όσμη, αι προκλητικαι έκείναι άναθυμιάσεις της σαρκός και του σφιγγός, αϊτινες άποτελούσι την άτμοσφαιραν της προς τον έρωτα όργωσης γυναικός; το ρίγος της ήδυπαθείας διέτρυχε τους νεφρούς του ως παγερά λεπιδ μαχαίρας; το πρόσωπον αυτου έριπίζετο υπό της, ως λέγει γραφικώτατα θεμηξή πνοής του μειδιάματός της, ενώ ο πάγων αυτου έθωπεύετο υπό ένός των πλοκάμων της; ήσθάνετο, ως συμβαίνει ένίοτε, την φλόγα των βλεμματών της επί του τραχήλου του διαγεομένην, άλλλ φοβούμενος ν' άντιμετωπίση τους όφθαλμούς της έθεώρει τους θελκτικους πόδας του μοιραίου έκείνου όντος, όπερ τόσφ μάλλον διασπείζει ήμων όσφ περισσότερο φαίνεται άσθενής και εύθραυστον, και όπερ ουδέποτε μάς τυραννεί δεινόταρον ή όταν στήριζεται έφ' ήμων επικαλούμενον την ήμετέραν προστασίαν. Ο κ. Guerrini δέν αισχύνεται να όμολογήση ότι ένώπιον του όντος τουτου έκψε την άνταρτίδα κεφαλήν την προκαλέσασαν και αυτην τάν θεούτητα, την κεφαλήν την μη άποθαρρυνόμενην ένώπιον του κεραυνού, πλην δειλιώσαν άπέναντι ένός βλέμματος. Άλλά δέν περιορίζεται εις τουτο μόνον ή έκδηλωσις του εύγενοός ιδεώδους, όπερ εις το πέσμα αυτου του ίδιου έμφωλεύει εις τας στέρας του κ. Guerrini. Νομίζωμεν ότι ουδεις ποιητής της άντιθέτου αυτω σχολής δύναται να μέλην άσμα τουτου περαιωτέ, όσον το ύκτάστιχον

έκείνο ποιημάτιον, έμπλεον άφελείας και χάριτος, θραχί και γοργόν ως παλμός, κατά την προσρη έκφρασιν ευπαιδευτου ήμων συμπολιτίδας, εν φ φαντάζεται την έρωμένην του ζητούσαν τον σταυρόν του τάφου του εν τω νεκροταφείφ και άνευρηόουσαν αυτον εν τω μέσφ άνθέων. Τα άνθη ταυτα, άτινα εδλάσθησαν εκ της τευχμμένης καρδιάς του, ούτος παρακαλεί την λατρουμένην γυναικα να δρέψη όπως δι' αυτών κοσμήση την κόμην της, διότι τα άνθη ταυτα, ως τη λέγει, ειαι τλ ζυμακα, άπερ διενωθήη, άλλλ δέν έγραψαν, αι έρωτικαι λέξεις, ως εις αυτην δέν εξέφρασαν. Ίδου και το άμμητον πρωτότυπον

Quando cadran le foglie e tu verrai
A cercar la mia croce in campasanto,
In un canticcio la ritroverai,
E molti fior le saran nati accanto.

Cogli allor tu pe' tuoi biondi capelli
I fiori nati dal mio cor: son quelli
I canti che pensai, ma che non scrissi,
Le parole d' amor che non ti dissi.

Άλλοτε εν τω μέσφ της όξείας όσμής των άροτριωθέντων άγρών, καθ' ήν ώραν ο γρύλλος έκπέμπει το μονότονον αυτου άσμα, ο ποιητής άνακαίνει έπί τινος καλλιούτου κλιτός μετλ μιας των γυναικων έκείνων, εν αϊς ένασχολούται ή ειμακρήνη. Αυτη έγείρει εν άρρώφ δεήσει το πρην όσμα προς τον διάστημα ουρανού ως δε λατρεύει της την εικόνα θεούτητος, ή θαυμάζει την στάσιν και το βλέμμα, άλλ' ής δέν άκούει τους λόγους, ούτα και ο ήμέτερος άοιδός κατοισών, ήτι έκείνη δέν έκφράζει, έρτάται αυτης χάριν της αιγις ταύτης.

Nell' aria della sera umida e molle
Era l' acuto odor de' campi arati,
E noi salimmo insieme su questo colle,
Mentre il grillo stridea laggiù nei prati.

L' occhio tuo di colomba era levato,
Quasi muta preghiera, al ciel stellato,
Ed io, che intesi quel che non dicevi,
M' innamorai di te perchè tacevi.

Όμολογούμεν ότι πολλάκις έραντάσθημεν ποιητήν της άντιθέτου τφ κ. Guerrini σχολής, της υπ' αυτου τοσοουτον μυκτηρισθείσης εν τοις μεταγενεστέραις αυτω πονήμασι Polemica και Nuova Polemica, έφηντάσθημεν, λέγομεν, τον άντιφρονούντα τουτον ποιητήν σαρωνικώς μειδιώντα επί τη άναγνώσει ποιήματός τινος του πραγματικού άοιδού, όπερ αυτός ο άντιπλος, ως όρθώς παρατηρεί ο κ. De-Gubernatis, θλ ήδύνατο εύκόλως να ύπογράψη. Διήλθεν καθ' εκ πολλών τεκμηρίων συνάγεται, και αυτός ο

κ. Stecchetti, ως ο ιδανικώτατος άμα δέ και ο κοινότατος των βοοτών, υπό τλ παραθύρω άγαπωμένης τινός νεάνιδος; παροξέκλινε και ούτος λεωφόρου τινός όπως διαβή εκ του οικου του περιελείοντος το άντικειμενον των ονειρων του. ώδους και ούτος εν τη μοιραία συναικία ότε μέν περιδείξ και εύπευσμένος, ως υπό έθροφ δισκόθεος, ότε δε θραδύς και κομπαζών ως υπό πάζτων θυμακζώμενος; κατηράσθη και ούτος τας ζηλοτύπους ήλους; και τλ μάλλον ταύταν ζηλοτύπα παραπετάσματα, τλ ένίοτε μη επιτρέψαντα αυτω να έντροφήση εν τη θέα της έρωμένης του; ήτένισ και ούτος μετλ δειλιίας και φθένουεις την θύραν του οικου έκείνου, εις έν τοσοουτοι εύτυχεις εισήχοντο χωρίς να νοση την εύτυχίαν του, και ου δέν έτόλμα να ύπερβή το κατώφλιον. Υπό το κράτος της δοκιμασίας ταύτης ο κ. Stecchetti μιμούμενος το «Maudit printemps, reviens-tu toujours?» του Βεργαγγίρου, καταρτάται την άνειν, ήτις, άποδίδουσα εις τας πρό των παραθύρων της έρωμένης του γυνωθεισίας φιλόρας το θαύστικον αυτων φύλλωμα, άποκρούπτει: άπ' αυτου την περιλημένην έκείνην όψιν. Όποια διαφορά μεταζ του παρατόλμω; έκοκασταίνοντος μισογύνου και του εις τας πλατωνικάς ταύτας όφθαλμοβολίας άρκουμένου φαντασιοκόπου!

Τόν αισχύντηλόν άλλ' εύγενέστατον τουτον έρωτα, όστις πολλάκις άμείθει αυτός έκουτον και άνευ της συνεργίς του άγαπωμένου όντος, ως ή άδουσα άνήδων άμείθεται υπ' αυτου τλ άσματός της άνευ της επικροτήσεως των αυτην άκρωμένων, —τον άγέρωγον άμα δέ και εύλαβή τουτον έρωτα, ου ένκεν ο άνθρωπος αισθάναται έκουτον πολλω ύπερτερον όλων των θμιών του, άλλλ και πολλω κατώτερον του περιλημένου όντος, —το ασθημα τουτο ο κ. Stecchetti περιέγραψεν έν δεκατετραστίχφ, μεστω άπερίτου χρίτος. Ελ εν τω ποιημάτιφ τουτω εικονιζόμενα αισθήματα ειςιν οικειότατα σχεδόν εις τους βάντας; πζ; ο άγαπήσας έδωκίμασε ταυτα πάζκτας. Άλλ' άκριβώς αυτη ή άπόκτης και φουσιότης κατά τς την ιδεαν και το λεκτικόν άποτελούσι την άμμητον άξίαν του στιχομυργήματος τουτου. Εν χειμερινη έσπέρα ο δθθεν τελειούφοιτος της έκφθορής, άλλλ πράγματι πρωτόπειρος ως προς τον έρωτα, κάθηται πλησίον της έρωμένης του παρλ τη έστία; άμύχανος, έρυθριώντης και μη τολμάωντες να έμβλέψωσιν άλλήλοισ; συνδιαλέγονται περι του καιρού, οίονει φοβούμενοι τλ διαλείματα της σιωπής; προδρόμου πολλάκις των φοβερωτέρων της ψυχής εκρήξων; ή μέν κύπτει τους όφθαλμούς επί του κεντήματός της; ο δε άριθμεί τας δοκούς της όροφής; και όμω; καιπερ άποφύγοντες την συνάντησιν των βλεμματών των, όρωπιν άλλήλους κάλλιον ή εάν πράγματι έθωρονόντο. Ποια ακείψεις νομίζετε ότι άπασχολούσι κατά την στιγμήν ταύτην τον νοϋν του ποιητού; Ο μέλλων της

πραγματικῆς σχολῆς ἀρχηγέτις; δὲν ζητεῖ (μὴ γελάσητε, ἰδανισταί!) ἢ ἐν μευδίαιμα, τὸ ὅποιον προσφέρειά να πληρώση διὰ τῶν εὐσομότητων ἀνώθεν τῆς δικαιοσύνης του, διὰ τοῦ νεζίζοντος τῶν φλεβῶν του αἵματος. Εὐτυχῶς ἢ λατρευομένη γυνὴ, ἦτις, ὡς πολλαὶ ἄλλαι τοῦ φύλου της, νοεῖ διὰ τῆς καρδίας, καθ' ἃν τρέπον πολλοὶ ἀνδρες αισθάνονται διὰ τοῦ ἐγκεφάλου, ἐγείρεται κάτωχος ἐμπηγνύει τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας εἰς τὴν κόμην του, καὶ ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ διὰ τῆς ἀφελεστεράς τῶν περιφράσεων τὴν δημιουργικώτερων τῶν λέξεων. Οἱ τὴν ἰταλικὴν εἰδότες ἄ; θαυμάσωσι τὸ δεκατετράστιχον τοῦτο καὶ ἐν πρωτοτύπῳ:

Era d' inverno, tardi, e sedevamo
Accanto al fuoco, soli, imbarazzati,
E parlando del tempo arrossivamo
Come due collegiali innamorati.

Ella chinava gli occhi al suo ricamo,
Verso il soffitto io li tenea levati:
Non si direbbe, eppur ci vedevamo
Meglio che se ci fossimo guardati.

Ed io pensava—Sol per un sorriso
Ti darei dell' ingegno i fior più belli
E il sangue giovanil delle mie vene...

Quand' ella si levò, pallida in viso,
Mi cacciò le due man dentro ai capelli,
E—senti—sussurrò—ti voglio bene!

Πάντες οἱ τὴν σύγχρονον τῆς Ἰταλίας γραμματολογίαν ἐπισταμένους μελετήσαντες δὲν ἀγνοοῦσι θεσβίως τὴν κατανοητικὴν ἐκείνην ὥδην, ἢ μὲν τῶν περικαλλεστέρων τῆς γεροντοσύνης γυναικῶν, καὶ μὴ τῶν δοκιμωτέρων αὐτῆς ποιητριῶν, ἢ Ἰσραηλιτικῆς Erminia Fuà Fusinato ἀπὸ θυνοῦν εἰς τὴν σικάν τοῦ Λεοπαρδή, ἐκδηλοῦσα εἰς τὸν δυσέρωτα ποιητὴν τὴν λύπην της ἄτε μὴ γεννηθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν του, καὶ μὴ δυναθεῖσα νὰ θλιπῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκαλάς της ἀπαδεικνύουσα αὐτῷ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ φύλον της ἤξεύρει δὲ ὑψωθῆ μὲχρι τῆς μεγαλοφυίας. Ν μίζω ὅτι ἄσμενους περιπαθῆ; τις γυνὴ θ' ἀνελάμβανε τὴν ἐντολὴν του νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὸν ἄγνον ἔρωτα τὸν κ. Guerrini. ἢ δὲ θυσία αὐτῆς δὲν θ' ἀπέβρινε πολλὸ ἐπώδυνος, ἄτε τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ προικισθέντος ὑπὸ τῆς φύσεως; δι' ἐξικαιοτικῆς ὠραιότητος. Εὐτυχῶς; ὁ κ. Guerrini δὲν χορῆζει πλέων τοιαύτης ἐλεημονος ὑπερησίας; ἢ εἰκὼν γυναικίος; προυσιλοῦς κρατούσης; εἰς τὰς ἀγκαλάς αὐτῆς; ψευδίζον θρέψος, μκακρίζουσης; τὰς ὠδίνων; ἐν αἰς τὸ ἐγέννησε καὶ ἀσπαζομένης ἐν αὐτῷ τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀνθρώπου μεθ' οὗ τὸ ἐγέννησεν, ἐφυγάδευσε θεσβίως; πρό πολλοῦ τὸν οἰλοσκώμμον αὐτοῦ κνισμὸν. Τὸ δυσπεπίτυτον τῆς γυναικίος; πρόβλημα, ὅπερ τοσῶτον ἐτάραξε τὸν

νοῦν του καὶ ἐπέκρανε τὴν καρδίαν του, ἐλόθη θεσβίως ὑπὸ τοῦ φιλτροῦ ἐκείνου, ἄπειρα δύναται νὰ κληθῇ ἡ ἀποθέωσις τοῦ ἔρωτος.—ὑπὸ τῆς μητρότητος.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

M. MARTZOKHIS.

ΟΡΦΑΝΗ καὶ ΠΑΤΕΡΑΣ

Πις μου, πατέρα, ἢ μάνα μου, ποῦ ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶδα,
Θὰ εἴθῃ σ' ἐμὲ κάμια φορὰ νὰ τὴν ἰδῶ ἢ καύμην; ἢ
Βλέπω στὰ μάτια μου χλωμὴ τὸν ἥλιο νὰ 'χῆ ἀκτίδα,
Καὶ ὁ νοῦς μου πάντα λυπηρὸς τὴ μάνα μου προσμένει.

Θέλω νὰ εἰπῆς ποῦ 'βρίσκειται, κ' ἐγὼ θὰ πᾶω σ' ἐκεῖνη,
Βουνά, λαχκάδια καὶ γκρευνά, ἐγὼ δὲν τὰ φοβούμαι,
'Ο πόθος ποῦ ἐγὼ νὰ σε ἰδῶ, μανούλα, δὲν μ' ἄφινει,
Καὶ κάθε ἡμέρα, καὶ στιγμὴ, γὰρ ἐσένα τυραννοῦμαι.

Σὲ βλέπω ἐμπρὸς στὰ μάτια μου ὡσάν τὴ Παναγία,
Νὰ λάμπῃς ὅλη φωτεινὴ ἀπὸ χρυσᾶς ἀκτίδες,
Σ' ἐμένα τὸ παιδάκι σου νὰ δίνῃς μίαν ματρία,
Καὶ μέσα εὐθὺς εὗρηται μοῦ ν' ἀκούω παλαιὰς ἐλπιδέ.

Μοῦ φαίνεται πὺς σὺ ὀμιλεῖς ὡς ὀμιλοῦν οἱ ἄγγελοι
Τόσο ἐσὺ εἶν' τὸ βλέμμα σου, ποῦ λιώνει τὴ καρδιά μου
Τὰ ἄγγελικὰ τὰ λόγια σου γλυκώτερα ἀπὸ μίλι,
Φέρνον ἄροσθια καὶ ἀνάπασι, εὗ σπλάγγνα τὰ δικά μου.

'Ρίπτουμαι μέσα στὴ θερμῇ, τὴ μητρικῇ σου ἀγκάλῃ,
Καὶ ἐσὺ μὲ σφίγγεις, μὲ φιλεῖς, τὸ βλέμμα σου θαυροῦσαι,
'Ακούω ποῦ μὲ εὗρηται σου σφοδρὰ ἢ καρδιά σου πάλαι,
Καὶ φῶς ἀγνώριστο μὲ μίαν τὸν κόσμον πλημμυρίζει.

Πατέρα μου, ἀποκρίσαστε ν' ἀναπαύῃ ἢ ψυχῇ μου
Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ μάνα μου, καὶ πλεὶν δὲν ὑπομένω
Χωρὶς τὴ μάνα τὴ γλυκειά, σκοτάδι εἶν' ἢ ζωῇ μου,
Καὶ φθειρόμυαι κάθε στιγμῇ, κάθε στιγμῇ 'παιθῶν.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Παιδί μου, τώρα ἢ μάνα σου 'βρίσκειται εἰς ἄλλα μέρη,
Μόλις ἐσένα ἐγέννησε ἐφυγε ἀπὸ σημά μου,
'Επέταξε ὡσάν ἄγγελος, καὶ ἐπέγη εἰς ἕνα ἄσπερο
Καὶ μόνο ἐπὶ σὺντροπιὰ τὴ μαυρὴ τὴ καρδιά μου.

'Εκεῖ 'Φηλὰ, ποῦ 'βρίσκειται ἢ ποθητὴ μητέρα,
Στρέφει τὸ βλέμμα της στὴ γῆ σ' ἐμὲ τὸς πονεμένους,
Κυτὰρ ἐσένα τὸ παιδί, καὶ ἐμένα τὸν πατέρα,
Καὶ ἐλπίζει γλήγορα, καὶ ἡμᾶς νὰ ἰδῇ μ' αὐτὴ ἐνωμένους.

ΟΡΦΑΝΗ

'Ω! τί! μοῦ λὲς πατέρα μου, ὦ λόγια εὐλογημένα!
Μίσα σ' ἐν' ἄστρο κατοικεῖ, ἢ μάνα μου ἢ καύμην;
Φέγγει καὶ ἐκείνη ἀπὸ 'Φηλὰ στὴ δύστυχη περῆνη,
Καὶ γλήγορα θέλει ἐμᾶστε καὶ οἱ τρεῖς μαζῶ ἐνωμένους;

'Ω! ὀρέκναι λόγια ἐσπλαγγνικά, ποῦ μέσα μου 'μιλοῦσε!
Ποῦ μοῦ μαγεῖται τὴ καρδιά, τὸ νοῦ, καὶ τὴ ψυχῇ μου,
Καὶ ἀπᾶνον ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σ' ἐμῆνας ἀντηχοῦναι,
Καὶ τώρα μόνο ἐγνώρισα πὺς ἄρχισε ἢ ζωῇ μου.

'Ο, πὶ ἀροικίω εἶναι φωνῇ, ποῦ αἰσθάνομαι εἰς τὰ αὐτία
Κ' ἔργαται ἀπὸ τὴ μάνα μου, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸ ἄσπερο,
'Μιλῶν καὶ γὰ τὴ μάνα μου τῆς φύσεως ἢ ωμορφιά,
Γ' ἄνθια, τὰ κόματα, ἢ δροσισαὶ τὸ εὐδιασπασμένο ἄφρι.

ΠΑΤΕΡΑΣ
Παιδί μου, τώρα ἀνάζησε, καὶ βλέπω αὐτὸ ἐμπροστά μου
Τὸ πρόσωπό σου ἐξέσπερε, κ' ἢ ἐλπίδα σὲ βαρῆσαι,
Τώρα τὰ μάτια ἀσκήκωσες, καὶ πλεὶν δὲν τὰ 'χεις χλωμοῦ,
Καὶ πλεὶν τὴ λάμψι τὴ γλυκειά ἢ πίκρα δὲν τὴ σβένει.

'Ῥίξε, παιδί μου, ἐμπρὸς σ' ἐμὲ τὰ γόνατα εἰς τὸ χῶμα
Καὶ ἀσκήκωσε στὸν οὐρανὸ τὰ 'μάτια θαυροῦσαι,
Γιατὶ θὰ εἰπῶ τὴν προσηυγῇ μετ' τὸ δικό μου στόμα,
Καὶ τοῦ πατέρα τὴν εὐχὴ θὰ λάβῃς σὺ ἀπὸ ἐμένα.

ΟΡΦΑΝΗ

Πατέρα μου, θὰ μ' εὐχήθῃς; οὐράνιο λόγο λέγεις,
'Ἢ εὐχὴ σου θὰ 'ναι γιατρικὸ εὗ πάθει μου τὰ τόσα
'Ἐγχεῖ 'Φηλὰ τὰ χέρια σου καὶ ἀρχίνισες νὰ κλαίγῃς
Καὶ τὸ ἅγιο πνεῦμα ἐγὼ θαυρῶ εἰς τὴ δικὴ μου γλώσσα.

Πατέρα μου ἐγονάτισα, καὶ ἀσκήκωσα τὰ 'μάτια,
'Αρχίνισες τὴν προσηυγῇ μετ' τὴν ἁγία ψυχῇ σου,
Καὶ ἢ πέτρινα, ποῦ θ' ἀκούσῃνοι δὲ γίνουνας κομμάτια,
Καὶ θάλασσα θὰ εἴθῃ γλυκὸ ἐπᾶνον εἰς τὸ παιδί σου.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Τὸ στόμα δὲν ὀμιλεῖς, ὀμιλεῖς ἢ ψυχῇ μου
Τώρα ποῦ ἐσώθῃ ἢ προσηυγῇ, λάβε καὶ τὴν εὐχὴ μου,
'Ἐγχεῖ τὴ πάντα συντροπιὰ, καὶ ἔχσε εὐτυχισμένη,
Καὶ ἀροῦ λείψει τὸ χερί μου αὐτὴ θὰ σε βασταίνει.

4 Ἰουλίου 1881.

ΕΙΣΑΒΕΤΤΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ

Ἡ ΠΑΝΘΑΗΣ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ.

'Ἐκ τοῦ λιμένος, ὁποῦθεν φαίνεται μακροθῆν ἢ ὄθλασσα ὡσανεὶ ἦτο λίμνη, ἔχων τὸν ὁδηγὸν μου συντροπὸν καθὸς τὸ φιλτατον τέκνον συντροφεῖ τὴν μητέρα του, διηυθύνθη πρὸς τὸν δρόμον τῆς φρίκης, ὅστις γέμει σοδαρῶν κινδύνων; ἐθέλειζεν ὁ θάνατος γύρωθεν αὐτοῦ ἔχων θεσβίως τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ ἐκ τοῦ αἵματος μυριάθων θυμάτων.
'Ἐξώθεν μεμολυσμένον καὶ ἀκαθάρτων θυμάτων ἐν τοῖς καταφλοῖς αὐτῶν ἔκειτο καθήμενα τὰ σφυλιώτερα περιτρίμματα τῶν ἀγνιστῶν ἐπὶ ἐσσηπώτων γόστων, φύλλων καὶ ἄχυρων. Ἐκ τοῦ δισωδου τοῦτου φήνον; ἄλλοι μὲν εἶχον ἡμισετηπὸτα τὴν λάμψη αὐτῶν ἐκ τρουερᾶς γαγγραινῆς, ἄλλοι τὰ ἐκυστὸν στήθη περλογομένα ὑπ' ὀλεθρίου πυρετοῦ καὶ ἔτεροι τοῦτων ἐκ φροερα; πενιθς κκατατροχόμενοι καὶ ἀσθενοῦντες ἰσχυροὶ καὶ καταθεθλημένοι, πηλιδνοὶ τὴν ὕψην ἔχοντες καὶ κκατεσκληρότες ἔκειτο χαμαὶ συσσωρευμένοι ἐπὶ ἄλλων ἐκτάθην κειμένων, οἱ δὲ τοῦτων νεώτεροι ἰσχυρότεροι ὄντες καὶ ὑπὸ τὰ πτώματα τῶν τε νεωτέρων ἐρῖσκόμενοι εἶπρον γογγίζοντες, ἐκ δὲ τῶν σαρκῶν τῶν καὶ ὅστων ἐξήρχοντο κατὰ χιλιάδας οἱ σκῶληκες, τοῦ θανάτου ἐπιγίνοντος παγερῶν ἀγρότητα εἰς τὴν ὕψην τῶν κκαλετωδῶν προσώπων τῶν. Οἱ ἄλλοι οὗτοι ἐρῖσκοντες ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καταεσχισμένα τὰ χεῖλη τῶν προζένον τὴν φρίκην καὶ τὸν τρουερῶν εἰς τοὺς

τυχεῖως ἐκείθεν διερχομένους καὶ θεομένους αὐτούς. Ἐπιφανεῖς κατὰ τὸ γένος, τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰ πλοῦτη κυρία ἀναμῆ εὐρισκόμενα μὲ τὰς γυναικάς τῶν κατοτέρων στραμμάτων καὶ μὲ ἐκείνας τοῦ φαύλου στοιχείου τῶν ἀγνιστῶν ἐτρεχον ἡμίγυμοι ἀτημέλητοι, καὶ ἀνοπόδητοι εἰς τὰς ἐρήμους πηγὰς, ἔντα ἀντλήσαντων ὀλίγον ὕδωρ, ἔντα δροσισαί τὰ ξηρὰ χεῖλη τῶν καὶ τὰ φλογισμένα σπλάγγνα τῶν. Ἐ; αὐτῶν τινες μὲν προσωρινῶς ἀνεκφυρίζοντο, ἔτεροι δὲ περιπλανώμενα κατὰμομαι εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀπελπισίας ποῖν ἢ φθάσωιν ἐν τῇ δεξάμενῃ ἔπιπτον χαμαὶ νεκροί. Οἱ ἐγκαρδιώτεροι ἐκ τῶν φίλων, οὓς εἶχε καταβάλλει ἢ θάνατος καὶ ἢ ἀπελπισία πᾶσαν ὑψηλὴν θεωροῖαν, ἐντρομοὶ ἐθεώρων καὶ ἐκθαβοὶ πᾶσαν λυπηρῶν σκηνῆν ἀδυνατοῦντες νὰ προσφέρωσι μίαν λέξην, ὄτε δὲ ἀφρονς συνήρχοντο ἐν ἑαυτοῖς; ἐκ τοῦ πόνου τῆς θλίψεως συνηθάνοντο τὴν καταστροφήν καὶ ἔρρεον ὡς χεῖμακρος τὰ δάκρυα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τῶν ἐπιθυμούντων ἔνα ἔρημον τάφον εἰς τινὰ ἄφαν δι' εὐσπλαγγνίαν νὰ τοὺς κλείσῃ.

Εἰς στιγμᾶς σιωπῆς; μεγίστης ὡς ἐκείνης ἦτις λυμαινεται εἰς ἀπεράντους, ἀμμόωδους καὶ ἀγόνους ἐρήμους ἠκούοντο ἐξήσθηνημένοι καὶ ἀθεβαιοὶ στεναγμοὶ καὶ μετ' ὀλίγον διεδέχοντο αὐτοὺς κραυγαὶ καὶ πλανώμενα ἐγκάρδια παράπονα, ὡν ὁ ἀξιοθρήνητος ἦχος διατρέχων τὰ κενὰ τῶν ὀρέων ἐδιπλασιαζέτο τρουερῶτερος ἀντηχῶν ἐν τοῖς ἀπωτάτοις σκοτεινοῖς σπηλαιῖοις καὶ ἐκείθεν ἐν τῷ θυθῷ τῶν ἀδύστων καὶ θαλασσῶν. Παντήρωμα καὶ κλεισμένοι, ἔμενε πᾶς νεὸς καὶ ἀκίνητος ἄπαν τὸ ἐν αὐτῷ ἱερὸν, ἢ λαμπρότης; τῆς συνηθείας τῶν τελευτῶν ἔπαυσε καὶ δὲν ἐφώτιζον πλέον τὸ σκότος ὑπὸ τῆς εἰκόνας τῶν ἀγίων εἰκόνων καὶ λαμπάδας. Τὰ ἱερὰ θυσιαστήρια ἡμέμων μακρῶν τῆς Ἀθανάτου θυσίας, οἱ δὲ τάφοι τῶν κκακομημένων ἔμενον σκοτεινοὶ καὶ ἔρημοὶ ἀνευ ἐπιταφίων εὐχῶν.
'Ἐν τῷ μέσῳ μεμονωμένη; εὐνοῦρου κοιλιάδος σωροὶ κορυμνὸν δένδρων κκατεκκίοντο ὑψώνοντες οὐρανομήκεις φλόγας; ἐν αἰς ἔρριπτον τὰ σκαλοκώρωτα πτώματα σπρόχοντες; ταῦτα διὰ σιδηρῶν αἰλημῶν ἀσπαγῶν. Ἱερεῖς τοῦ Ἰψίστου καὶ τρουερᾶς περῆνοι μετ' ἐκείνων ἄς ἀκόμη δὲν εἶχε σφίγγῃ ὁ ἱερός τοῦ γάμου δεσμὸς, ἔκειτο γυμναὶ πησιῶν τῶν κκακομένων πτωμάτων μολίς ἔχουσαι ἡμικανόικτους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ὀλέθρου. Κατεσπάρτα τὰς ἀσθενεῖς σάρκας τῶν ἢ αἰχμηρὰ ἀρπάγη ἦτις διαπερασμένη εἰς τὸν λαιμὸν τῶν μολίς ἄφινεν αὐτάς; ἔνα πνεῦσος σπρόμεινα; ἀγρόεις βεβηκμένα εἰς τὸ ἔδιν αὐτῶν αἷμα παρὰ κκαούργων δῆθεν ὑπηρετούντων τοὺς ἀσθενεῖς; Ἀπένθησκον! ὦ! φρίκη! καὶ ἀπανθρώπων; σπρόμεινα τὰ πτώματα ἀνδρῶν; καὶ γυναικῶν, παιδιῶν τε καὶ παρῆλων ἐκκκατεταυροῦν; δεχθεῖ; γραμμῶς ἐπὶ τοῦ χλωματος; εἰς εἰδὸς ὄφρον. Εἰς τῶν ὠρῶν τὰ πρόσωπα ἢ ἄσους δὲν ἔφαυσε

οὔτε κἀν ἔγνω· τῆς προτέρας αὐτῶν λαμπρότητος καὶ εὐμορφῆς καὶ ἀγχαίνας οὐδὲν ἄλλο ἐδείκνυον εἰμὴ τερατώδη καὶ ἀγχαίνας μεταμόρφωσιν. Ἐκ τῶν φλογῶν τῶν κατὰ στοιβάδας καιομένων κορυμῶν τῶν ἐνδρόνων ἀνυψούτο εἰς οὐρανὸν ἡμῶν στήλας μέλας ἀπύρον· καὶ ἐκάλυπτε σχεδὸν τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου. Ἀπέναντι τῆς πυρᾶς εἶδον ἰσταμένον πολὺν γέροντα ἀκίνητον, ἐκ δὲ τῶν παρεῖων τοῦ διὰ τῶν φυτῶν ἃς ἐνεχάραζεν ὁ πανδαμάτωρ γρόνος, ἔρρεον ἀφθονὰ τὰ δάκρυά του, ἐπιθύριζε δὲ ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις. Μετ' ὀλίγον σταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθεος καὶ ἐξηγορούμενος ἔρχων τὸς ὀφθαλμούς εἶπε στεναζόμενος—οἱμοὶ ὁ δυστυχὴς! διατί καὶ ἐγὼ μὲν μὴ ἀπολασθῶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅτε ἡ περιλημμένη θυγάτηρ μου ἐγκατέλειπε διὰ παντός τὸ πολυμορφὸν σῶμά της εἰς τὰς παγερὰς τοῦ θανάτου χεῖρας; Ὁ! διατί τότε τὰ μὴ με φρονέουσι ὁ πόνος τῆς θλίψεως εἰμὴ ἐπέπωτο νὰ ζῆσω διὰ τὴν ἰδὴ καταστροφόμενον καὶ κατεσπαργμένον τὸ σῶμά σου, καὶ ἐκασφενδονιζόμενον εἰς ρυπαρὰν χαρτοστρωμνήν; Ὁ! Ὑμῖστε Θεέ! ὅποια φοικώδης ἐνθύμησις! δὲν ἤζιώθη οὔτε ταφῆς ἀλλ' ἀπροφύλακτον ἔμεινε εἰς τὴν ἐξουσίαν πενηταλέων κυνῶν ἔστιν; λαίμαργοι κατέρραγον τὰ σπλάγχνα της! Οἱμοὶ! τί μοὶ ἐναπομένει πλέον; γέροντα ἀπελιπὸς ἑσπερημένος πάσης διανοητικῆς καὶ ὑλικῆς δυναμὸς, χωρὶς ἀνάπαυσι! Μοὶ ἀφῆραπην τὸ χρυσίον μου οὐ κλέπται καὶ οὐ κακοῦργοι, καὶ ἐνῶ ἔμεινον ἀπελιπὸς ἔναντι τῆς ἀπίστου καὶ διεσφραμένης ἐξουσίας τῶν ἀνεστραφόμενων νόμων, αἶψαν στεροῦμαι καὶ σοῦ τοῦ πολυτιμωτέρου θησαυροῦ μου! Ὁ! εὐτυχεῖς σεις καὶ εὐδαίμονες, ἐλεύθεροι ψυχῆς, εἰς ἃς ἔδωκε τελειώσαν καταφύγιον τὸ πεπρωμένον ἀπὸ τῆς φοικῆς θάνατῶν σου. Τὸ δηλητήριο τῶν θλίψεών μου ὅπου καταδιβρώσκει τὰ σπλάγχνα μου καὶ ὁ πνιγρὸς ἀήρ ὅστις εἰσέρχεται εἰς τοὺς πνευμοναί μου, φλογισμένους ἐκ τοῦ καύσους τοῦ Ἥλιου καὶ τῶν λυσσῶδων φλογῶν μοὶ καθιστῶσι περιττὴν τὴν ζωὴν. Τὸ ἄλλοτε δροσερὸν ὕδωρ τῶν πηγῶν ἤδη θερμὸν περικυλλοῦται ἐξ ἀχρεῖων καὶ βερβοδῶν ὄντων ἄτινα ἀγχαίνας διώκουν τὰ χεῖλη τὰ αἰτούμενα κατ' ἐλάχιστον νὰ δροσίσωσι τὴν ὄψιν των. Πανταχῶθεν γέμει ἡ γῆ ἀκαπρότης, δυσμορφίας καὶ ἀκαθαρσίας καὶ πᾶς ὁ διερχόμενος ἐκείθεν προσκῶπτε τὸν πόδα ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἐπὶ σκωληκοβιβάτων πτωμάτων. Ὁ! ὁσάνεις πίπτουσι ἐπ' αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ μου οὐ στυγερίζοντες νὰ βλέπωσιν ὄρατα καὶ εὐχάριστα ἀντικείμενα ἀποθαμβοῦνται ἐναντιάζοντες σκοτεινὰς μορφὰς, αἰτίνες διεγειρόναι παγετώδη τρόμον εἰς τὴν καρδίαν. Οἱμοὶ! ὅτε ἀντιχεῖ εἰς τὰ ὠπταί μου ὁ φριγμὸς τῶν ἀπηλπισμένων γυγυσμάτων καὶ θρόνων ἐξερχομένων ἐκ τοῦ ἀπεριγράφτου πόνθους τῆς συμφορᾶς αἰσθάνονται αὐτὰ καταβόσκοντα. Ἡ χεῖρ ἐκάστου ἀποστρέφεται τὴν ἀφῆν τῆς ἄλλης καὶ τέλος ἡ ἀίχμηρὰ σιδηρὰ ἀρπάγη μὴ ἐπιτυγχάνουσα πολ-

λαίνας τὸ φόρεμα τοῦ ἀσθενεῦστος ἐμπήγνυται εἰς τὸν λάρυγγα αὐτοῦ ἢ μὲναι καρφωμένη εἰς τὸν βραχιόνά του ὡσεὶ εἰς μαζαρίον· στήλην. Ἐ! ἰδοὺ, εἶν' ἔτοιμος ὁ δρόμος! Ἰνα σῶση αὐτοῦ; ἐκ τῶν βασάνων, ἰδοὺ ὁ ἐρώγγυος καὶ τὸ σίδηρον! ἰδοὺ μὲ προσκαλεῖ ἡ φλογώδης πυρὰ ἵνα εἰς ἐμὲ χάριση τὴν εἰρήνην καταπαύση τοὺς πόνους μου καὶ σφονγγίσῃ τὰ πικρὰ δάκρυά μου. . .

Ταῦτα λέγων ὁ γέρον μετ' ἀγχαίνας ὀμῆς ἐβρίβθη ἐπὶ τῶν φλογῶν, ἐμαύριεν, ἤλαψεν, ἀπετεφρώθη!!

Ἐκ τοιούτου φοικώδους θεάματος παρήλασον μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ μου πλησίον ἐρήμου πύργου, ὅθεν πλησιάζας αἶψην ἤκουσα παραλόγους ψιθυρισμούς καὶ κύψας ὀλίγον εἶδον ἄνθρωπον δισύμαλλον καὶ παρομοίον ὅστις ἐν ἀκαρεῖ ἐνατενίσας πρὸς ἡμᾶς ἐβρίβθη ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου κάτω ἐπὶ σκληρῶν λίθων καὶ ἐξέκνευσε τὸν μηρὸν αὐτοῦ διασχίσας τὸ κρηνίον του. Ἐν τοιαύτῃ αἰρινδιᾷ καὶ φοικῇ θέα ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν μου, ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγον ἔτερε ἀπαισιᾷ σκηνὴ ἐξετυλίχθη ἐνωπίον μου.

Δεξιόθεν τοῦ πύργου ἐπὶ ὀλίγον χαμηλοτέρως στέγης ἀνέβη γυνὴ τις ἔχουσα κατακλιμωμένον τὸ πρόσωπὸν της ἐκ πελιδνῶν γραμμῶν πάσχουσα οἰκτρὰς τὰς φρένας. Ἡ τρισαθλία! πότε μὲν παραλόγους ἐκλίεις, πότε δὲ κραυγαίους σταντορεῖα τῆ φωνῇ ἐβλαστῆμαι καὶ πότε ἐγέλα, μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγων λεπτῶν ἐβρίβθη καὶ αὐτὴ κάτω εἰς τὸ βάθος βοροδρόμου χεμαζόρου! Ἐν βραχεῖς πρῶτότερον ἀποστάσει ἐκ τῆς θαλάσσης ὄντος τοῦ δρόμου διακεχωρισμένου ἐπὶ τινος χαμπύλης εἶδον τυρφερά τινὰ αὐθῶα μερικὰ ἄτινα ἐπαυγνιδίζον, τὰ χερσίντα αὐτῶν χεῖλη ἔχοντα πλήρη πίου διότι βεβιαίως εἶχον θηλάσει ἀντὶ γάλακτος δηλητηρίου ἐκ τῶν μακρῶν τῶν ἀπολεσθεισῶν μητέρων των.

Ἐτερεὰ δὲ ὀλιγώτερον ἐκείων δυστυχῇ κουρασμένα ἠκολούθουν τοὺς τεθλιμμένους πατέρας των καὶ ἐπαῖον καθ' ὁδὸν μὲ τὸς μαστοὺς τῶν αἰγῶν αἰτίνες μετὰ γλυκεῖας εὐχαριστήσεως ἴστατον ἀρίνουσαι εἰς τὰ δυστυχῆ ἐκείνα ὄντα ν' ἀμείλιζων ὀλίγον γάλα διὰ νὰ τὸ πίωσιν.

Ἦλθεν ἡ ὥρα κατ' ἣν ἔδουον οἱ ἀσπτερες τοῦ ζεφείματος καὶ ἀνέτελλε χρυσοπλόκαμος ἡ ἰὼ ἐν τῷ αἰθέρι ἀναγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἥλιου, ὅτε φθάσας εἰς τινὰ διάδρομον ἐξεπλάγην ἐκ δυσκτῶν θορύβων, ὅτε στρέψας εἶδον νέον τινὰ πολεμάριον ὅστις ἐξῆθενησμένον καὶ δυσειδῆς τὴν ὄψιν ἐκειτο ἀσπαίρων γαμαὶ πεποιητιλιγμένος ἐν τῷ σάκκου καὶ σφριχτοδωμένους διὰ οὐτοῦ ἄνωθεν εἰς τὸν λαίμων. Ὁ δυστυχὴς οὗτος νέος δὲν ἤλθε μὲ τὴν στολὴν του, μὲ τὸ κρῆνος του καὶ μὲ τὴν πανοπλίαν του, ἀλλ' ἐν τῷ σάκκου κεκαλυμμένον· ὅως ἄνω εἰς τὸν λαίμων καταταρναμένος ἐκ τῶν πληγῶν του! Ἐρικνετο πτώμας ἐκτὰδην ἐπὶ τῆς γῆς, κείμενον, οὐχ ἤττον ὁμοῦ ἐπὶ

ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΩΛΕΙΣ ΜΥΘΟΥΣ. (*)

«Ce que la science détruit n' est pas quelque chose qui nous soit étranger; au contraire, c' est une partie de notre propre sang; c' est pourquoι la joie d' une verité conquise n' arrive point à étouffer le souvenir d' un rève perdu.»

G. TREZZA.

Ἐξέταξεν τὸν ἀνθρώπον ἐν τῷ σύνολῳ αὐτοῦ; αὐτὸν δικαιοσύνη; γένους; φυλῆς; καὶ θρησκείας; ἀνεμῖαν ἰστορικὴν παράδοσιν, ἢ ἐπικρατούμενα θεσμῶν ἐσεβάσθη, ἀλλ' ἐπέβαλεν ἀνεξίτητος τὴν στέμνην τῆς κοινῆς ἐπιστήμης, ἥτις προσέθη ἀπὸ τῆς ἐρημίας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πύξην; ἀπικαλύφως. Ἀρετηρῆς τῆς δαιμονίου τῆς δυνάμειος, ὑπῆρξεν ἡ ἀκριβὴς ἐρευνὰ τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἥτις ἐμπειρεῖει τὴν κυρίαν τῶν ἀρχαίων μύθων σημασίαν, καὶ ἡ ἐντεῆθεν ἀντίληψις τοῦ Ὑπερτάτου Δημιουργοῦ, ὡς τὸ πρῶτον συνέλαβον αὐτῆν οἱ ἐκ τῆς ἀρχαίας φυλῆς ἡμέτεροι πρόπάτορες. Πρὸς βεβιαίωσιν τῆς προκειμένης μελέτης προχωρήσῃ, οἱ σπουδαίωτεροι αὐτῆς ἐεροφάνται ἐτακὸν ὄλω; νίκας ὁδοῦς, ἀγνώστωι δ' ἑατώτε καὶ ἀπώτατοι ὀρίζοντες ἐπισκόπων ἀπροσδοκῆτως τὸ ἄδουτον στερέωμα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἢ γλωσσολογία καὶ ἔθιμολογία. Τῆς θάσσει τῶν νέων τούτων περκαίτων, οὐ μόνον ἐγνώσθη ἡ στενωπότης πολλῶν λαῶν συγγένειαι, ἀλλ' ἐταξινωμήθησαν γλώσσαι πρὸς τὸ φρινόμενον ἀλλότριον ἀλλήλων, ὧν αἱ καθ' ἑκάστην διαλέκτοι, καθὼς οἱ μύθων διάκριτοι τῶν γλωσσολόγων ἀποφρίωνται, δὲν ἐχωρήθησαν διαδοχικὰ; ἀπὸ τῆς κοινῆς μητρὸς, ἀλλ' ἐξῆλθον ἠέμα, ἔστι δ' ὅτε καὶ συγγένειαι; ἐκ τοῦ πεναρχίου οἰκονομικῶν κορυμῶν, προσλαβούσαι ἰδίαν ἔθιμικὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἡ ἐπὶ ὁμοίων ἀρχῶν ἀνάλυσιν τῆς ἱστορικῆς τῶν θρησκείων ἐξελίξεως, ὁ ὀρισμὸς καὶ ἡ ἀνίχνευσις τῶν ἰδιαζόντων ἐκάστης χωρικηριστικῶν γνωρισμάτων, παρήγαγε νέον εἶδος μεθόδους, «τὴν ἐπιστήμην τῆς θρησκείας», ἥτις ἐμελετήθη ὡσαύτως καθ' ἀπῆσας τὰς βιβλιογραφικαί; καὶ ἰνδουεωπατικαί; διακλαδῶσεις, ὡπὼς ἀνευρεθῆ ὁ πρῶτος σκελετός.

Ἄνδρες ὑπερρεῖς, προσπαθοῦντες δι' ἀτρώτων ἀγῶνων νὰ ἀνεγείρωσιν ἀσφαλῆ ἐπὶ τοῦ καθύλου πολιτισμοῦ κρηπίδα, ἀπειρώθησαν ὁμοθυμῶς εἰς

(*) Κυριώτεροι πηγαί.—Max. Müller, Un savant Indien.—Angelo De Gubernatis, Letture di Mitologia Vedicā e Mitologia Comparata.

τοῦ συνοφρυμένου μετώπου του ἐπεκάλθητο μεταφριώδης σοφὰρ καὶ γλυκεῖα καρτερία ἀντιμετωπίζουσα τὸν μαρτυρικὸν θάνατόν του. Ἐπάσχισεν νὰ ἐγερθῆ ἀλλὰ πῶσας δὲν ἠδύνατο, ὡπτε μετὰ κόπου κινούμενος ἔπεσεν εἰς τὰ γόνικτα καὶ στεναζέας βθεῖας ἀνύψωσε τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς του καὶ εἶπεν.—Ἰὲ καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, Σὺ ὅστις προτέρας τὸ τίμιον καὶ ζωοποιὸν αἷμά Σου, θυτίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, δέξου τὴν ἐνοχον ταύτην ψυχὴν μου, ἥτις ἀπιστος καὶ περιπλανώμενη εἰς τὰς συμφορὰς τῆς ἐφημέρου τύχης σφαιρίας, περιδεῖς ἐπιστρέφει κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν καὶ στικματῆ ἐνώπιον τῆς ἀπείρου εὐσπλαγχνίας. Ἰδοὺ τέλος λυτρωμένη ἐκ τῶν παθῶν τῆς δυστυχίας καὶ σεσηποῖς σκαρὸς προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας Σου αἰτούσα συγχώρησιν. Ὁ! ἄπειρε, ὦ! ἀνίχτος ἀγάπη Σοῦ τοῦ δημιουργοῦ τῆς ὄλης Κτίσεως δέχθητι τὸ αἷμα ἔπερ χίνουσαι οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀντὶ δακρύων θεωροῦντες τὴν θείαν Εὐσπλαγχνίαν Σου ἐπισημαζούσάν με. Σὺ δὲ περιδύλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις ἰδὲ τὴν ἀποθηλακουσάν καρδίαν μου ἐν τῷ καίμῳ σου κατιόσας τῆς μου ἥτις δὲ ὅπταστην φορὴν πρὸς Σὺ τοὺς ἄσθεναι; καλμῶς; τῆς ἐγκαταλείπει. Ἰδὲ τὰς παγωμένας χεῖρας μου ἃ; ὑψώων ἐνώπιόν Σου ἠνεωργμένους ἐκτετούμενος τὴν χεῖρῶν Σου καλῶς καὶ Σὺ ἠνέωργας; σπυκτὸς αἰματωμένους ἐπὶ τοῦ παναγίου Σταυροῦ Σου ὅτε ἐν τῷ Ρολογῷ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν ὡς κακοῦργο; ἐσταυρώσας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ πλάκατος Σου, σφίγγων ταύτας εἰς τὰ; ἰδικὰς Σου καὶ ἃ; ἰατρῶση τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς μου ἢ ἀγάπη Σου. . . . . Ταῦτα εἰπὼν ἐστῆρξεν ἐπὶ ἐνὸς λίθου τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπεχύθη εἰς τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου του ἢ εἰρήνην ἐν δὲ τῷ μετώπῳ αὐτοῦ ἐλαμψαν καὶ ἐσεβήθησαν αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τῆς προφῶς μαρναθείσης ζωῆς του. Ἐπὶ τέλος ἠνέωργε σιγὰ τοὺς ὀφθαλμούς; λαμπροτέρως ἢ ἔτε κατὰ πρῶτον ἐβλαπτον τὴν εὐτυχίαν καὶ ἐνατενίσας τὸν οὐρανὸν εἶπεν εὐλαβῶς—Σὲ ἀκολουθεῖ ἐκεῖ ὅπου εὐδοκεῖ; καὶ μὲ ὀδηγήσῃ; Θεὸ τῆς Εὐσπλαγχνίας. . . . . καὶ ἐπετερύγισεν ἐν ἀκαρεῖ σὺν καί; ἐσχάταις αὐτοῦ λέξεσιν εἰς τὴν αἰωνίαν εὐδαιμονίαν ἢ ἄθῶα ψυχὴ του, ἐπεσκίσε δὲ τὸ σῶμά του ἢ πεγερά χεῖρ τοῦ θανάτου. (*)

(Ἐκ τοῦ Ἑταλικοῦ)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ

(*) Ἡ Νόσος αὕτη ἐνεσκυψε ἐν Μεσοτρίῳ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Α.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Α' ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

Τὸν γυναικῶν τὴν ἄσπαστη καρδίαν κατηγόρουσε Ἡ περὶ πρελλῆ καρδίαν. Μὰ δὲν μαντεύσει γὰρ, δὲν ἔτερε πῶς ἔμιλλοσε;— Ἀπὸ Ζηλοτυπίας.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

τήν ἀργαλεάν ταύτην ἐπιχείρησιν, μὴ ἐπιδιώκοντες ἄλλοι τι, ἢ τὴν εὐφροσύνην ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ καλοῦ, πρὸς δὲ τὴν διὰ τῆς ἰδανικωτέρας μορφῆς, μᾶλλον τῷ θεῷ ἰδιαιτούσης, αὐτῶν διατυπωσιν. Τοιοῦτοι οἱ χαλκέντεροι Κούν, Βώπ, Μάξ Μύλλερ, Γρίμ, Ουέβερ, Λουδόκ, καὶ εἰ ἐπὶ τὰ ἴγνη τῶν ἐρμημένων κατ' ἐλευθέραν τροχίαν ἐβαδίζοντες, Ρέναν, Ταιν, Σπένσερ, Βουρόνφρ, Ἀρδιγῶ καὶ λοιποὶ, ὧν ἡ ἐμβροίεια καὶ πολυμαθεία, ἀντι νὰ ἐπιδεικνύονται μετ' αὐταρεσκείας, κρύπτονται ὑπὸ ἔγχρονον χιτώνα ζωρῶν εἰκόνων, καθιστόντα τὰ πορίσματα τῆς ἐαυτῶν μελέτης καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἀμύητους εὐνόητα καὶ πρεσβεύει.

Κοινὴ ἤδη καὶ πεσπατημένη παρὰ τῶν σοφῶν τούτων ἡμῶν γαίται ἀλήθεια, ὅτι ὅσα ἔθνη διεδραματίαν μεγίστην ἐν τῷ κόσμῳ ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολήν, κατὰγονται ἐκ τῆς ἀσίας φυλῆς, ἧτις πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐκ τοῦ ὄραπεδίου τῆς Βορειοανατολικῆς Ἀσίας ὄρμηθίσαι, μετὰ νῆας αὐτῶν ἐνθεν μὲν εἰς τὰς χώρας τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ρωμαίων, τῶν Κελτῶν καὶ τῶν Σλαβῶν, ἐνθεν δὲ εἰς τοὺς κατοικοῦς τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Περσίας. Κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἱστορίας ἀνατολὴν βλέπομεν τοὺς πατέρας τῆς φυλῆς ταύτης, οἵτινες ἠθροῦσαν τὴν λέξιν Dyauis εἰς δὴλωσαν τῆς ὑπερτάτης Θεότητος, ἐπικαλουμένους δι' ὀνόματι ὀνομάτων τοῦ θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, τοῦ ἀέρος, ὧν τὴν πραγματικὴν ὑπόστασιν ἐραχνοῦσαν εἰς τὰ νεφρὰ, τὸν κεραυνὸν καὶ τὰς ἀνέμους, τὴν δὲ κατοικίαν ἐπὶ τῶν ἀπροσίτων κορυφῶν τῶν ὑψηλοτέρων ὄρων. Ἰδίως οὗτοι κατηύθυνον τὰς διαπύρους προσευχὰς τῶν, πρὸς τὸν ὅτε μὲν ὁρατῶν, ὅτε δὲ ἀόρατον θεῶν, τὸν ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, ὅστις ἀνὰ πᾶσαν πρῶτην διαγελοσύνη τῆς ἡμέρας, κατηγλίζε δι' ἀπλότου μακροαγγελίας, τὴν ἀπροσπέλαστον χώραν τῆς ἀπείρου ἐκτεσεως, ἣν ἡ ἐπιθωπὴν λαζία δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ, οὐδὲ ὁ νοῦς νὰ ἐνοήσῃ, ἀλλὰ διροῦ μόνον ὁ ὀρθάλμυς τὸν αἰσθηματος, ὅστις ζητεῖ νὰ περιβάλῃ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐντύπωσιν διὰ παντός, ὅτι ὡραϊότερον ἐν τῇ ποιήσῃ, τελειότερον ἐν τῇ τέχνῃ, ὑψηλότερον ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ὅσα ἐν τῇ ἀποκαλύψει Θεογονίας.

Ἡ ἀστυπαχὴ καὶ ἀνθρώπῳ τούτων γλώσσα, πλουσία εἰς μεταφορὰς καὶ μεγαλοπροπέεις εἰκόνας, ἐπωνόμασε διὰ χιλιῶν προσηγοριῶν τὸν Ἥλιον ὡς ἐγένοντο οἱ Ἀσιανολογοὶ εἰς τοὺς Ριγ-Βεδας, τὴν ἀρχαιολογίαν βίβλον τῆς Ἰνδικῆς φιλολογοίας, καὶ ὅσα ἄλλα τῶν ἀείων ἀλλοθῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἣν μόλις προ τῶν ἐνεκτωτῶν ἐπίσημον ἀξίον γνωστὴν ἐν Ἐυρώπῃ καὶ διερῶν τιαν ἀγγλιστῶν ὁ γερμανὸς Μάξ Μύλλερ. Γερμανικῆ αὐτῆ εἰς ἔμμετρον καὶ πεζὸν λόγον, περιέχει συλλογὴν αὐτοσχεδίων ἱερῶν ὕμνων, ἐμπλέων φυσικῶν ἐκουσιασμοῦ, ὡς τὰ δημοτικὰ τῶν λαῶν ἄσματος, κατόπιν δὲ περιγράφει τὰς δια-

φόρους ἱεροτελεστίας ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Βραχμῶν τελομένης, οἵτινες ἐπρόσθετον καθάρων καὶ ἀπλότων τὴν τοῦ Θεοῦ ἐνόησιν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνθρωπίνης ἀνθρωπίνης. Τὸ μνηστὸν τοῦτο, ὑπὲρ τὴν ἡσυχίαν τῆς κελῆς ἡμῶν ὁ παρῶντος ἀύχμηρος καὶ ἀδιεξήτου ἐρημικός, δι' οὗ ἡδυνήθημεν νὰ συλλαβώμεν σαφῆ καὶ ἀσφαλτοῦσά τὴν ἰδέαν περὶ τῶν πρώτων μυθικῶν παράδοσεων, αἱ ἡ πρώτη γενεὰ ἐκλήροδότησεν εἰς τὰς ἐπερχομένας, ὡς αὐτοῦσες καὶ ἀναπόσπαστον ἀπύχμα, ἐνοικοῦν ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ ἡμετέρου πνεύματος.

Τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανεῶν παρὰ διαφόρους λαοὺς ἐπικρατοῦντα ἔθιμα, ἄντινα κατώτερον θέλομεν περιγράψαι ἀνατρέχοντες εἰς τὴν γενικὴν ἐνόησιν τῆς ἐρημίας, ἡν ἀγασαὶ ἡμᾶς νὰ προθώμεν εἰς τὰς προεξαγωγικὰς τὰύτας παρατηρήσεις, ὅπως μὴ φανῇ παραδόξος εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστὰς, ἢ διὰ τῆς συγχρητικῆς μυθολογίας τῶν ἐθνικῶν τούτων ἐπεξηγήσῃ, καὶ ἢ ἐξ αὐτῆς καταγωγῇ παρεπόμενων θεολογικῶν τύπων, οὗς ὁ χριστιανισμὸς ἐπρωτοποίησε. Ὡς θὰ ἴδωμεν, λίαν ἀνεύχως ἀποδεικνύεται ἡ γνησιότης ἐκείνων, οἵτινες θεωροῦσι τὴν νέαν ταύτην ἐρημνευτικὴν εἰκασίαν παρὰ τῆς ἡμῶν τὴν πνεύμον τοῦ πᾶσῶν λαμπρᾶ ἀνευ εἰσερῆς ἐλπίδος. Ἐντέλλομεν, καθὰ εἴπομεν, νὰ διαδόσῃ ἐνεργῆ καὶ ἡτιολογημένην τῆς ἀπροσώπου φύσεως ἐνόησιν, ἀνευρίσκῃ εἰς τοὺς ἀναλλοκίωτους αὐτῆς νόμους ἀπείρας τὰς μεταφυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἰδέας, αἱ οἱ πρώτοι ἀνθρώποι περιέβαλον διὰ συμβόλων καὶ ἀλληγορικῶν παραστάσεων. Ἄν ἀνεγείρῃ ἐπὶ στιγμὴν τὴν διάνοιαν τῆς συγχρόνου κοινωνίας ἐκ τοῦ κατερόντος αὐτῆν ἄσομην dogmatique, δὲν θάινει διὰ τοῦτο πλῆρῶς πρὸς τὴν χώραν τοῦ ὕψους, οἵτινες τὰς λαοφίλους, ἀρχὰς ἀποκοῦσι, τοὺς δὲ ὀπαδοὺς ἐμοιόει: πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἰουστινιανῶν ὄρων, τῶν ἐπιποθοῦντων τὸ ἀνήλιον φῶς, ἀντι τοῦ ζωογόνου φωτός τῆς ἡμέρας. Διὰ λόγους ἀναγομείους εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν, καὶ ἐξ αἰτῶντος ὑψηλοπροσβυγῆς, στέργοντες τὴν τήρησιν τῶν πατρῶν παραδόσεων, αἱ ὕδατοι, ὡς μὴ εἶδει, σπεύδομεν νὰ συνδυάσωμεν πρὸς τὴν συνειδήσιν καὶ τὴν διαγωγήν, ἡμιστὰ πάντων ἐνεκα τοῦ μέσου τούτου δυνάμεθ' νὰ ἀλλοιώσωμεν τὸ ἡμέτερον θεολογικὸν πρόσημα.

Εἰς ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ

Τῆ ἐκτῆ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους τὸ πλήρωμα τῶν χριστιανῶν τελειῖ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανεῶν, ἣν πολλοὶ ἐτεροεθνεῖς καὶ ἐορτῆν τῶν Μάρτυρων ἀποκαλοῦσι, ρρονούντες, ὅτι τότε ἐφάνη ὁ φαιενὸς ἀστὴρ, ὁ μελλῶν νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ σπήλιον τῆς Βηθλέεμ ὅπου προσκυνῶσαι τὸν γεννηθέντα Ἰησοῦν. Κατὰ τοὺς χρόνους παλαιῶν αἰώνων ἢ τῶν Θεοφανεῶν καὶ τῶν Χριστουγέννων ἐορτῆ ἴσταν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, μόλις δὲ κατὰ τὴν

τεταρτῆν ἐκατονταετηρίδα ἐπὶ τοῦ πάπα Ἰουλίου πρώτου διεχωρίσθησαν. Τὸ κατ' ἀρχὰς οἱ ἱερεῖς συγγραφεῖς λίαν διεφάνησαν ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς σημασίας τῆς προκείμενης ἐορτῆς.

Τινὲς ὑπελάθον αὐτὴν ὡς τὴν ἐμπρόσιν τοῦ ἀστέρος πρὸς τοὺς Μάρτυρας, ἢ τὴν πρὸς αὐτοὺς τούτους ἐμφάνειν τοῦ Ἰησοῦ, ὑπονοήσαντες τὴν θέξιν ἐκ τῆς παρὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλλήσιν καθιερωμένης, εἰς ἐκδήλωσιν Θεοῦ τινος ἐν αἰσθητῇ μορφῇ. Ἡ πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφοὺς καὶ μεγαίστηνας φανερωσίς τοῦ Ἰησοῦ, οἵτινες ὤρελλον νὰ διαδόσωσι πανδημῶς τὴν τοῦ Κυρίου χριστοσύνην Γεννησιν, κατέστη χριστιανικὴ Θεοφανία. Ἐτεροὶ δὲ ἠρέσθησαν εἰς τὴν ἀβίαστον καὶ δημῶδη ταύτην ἐρημνεύσαν, ἀλλ' ἠθέλησαν νὰ ἀνεύρωσι καθάρως τὴν ἐκτὴν Ἰανουαρίου, ὡς τὴν θεαπιστήριον ἡμέραν τοῦ Ἰησοῦ, ὅτε διὰ τῆς ἐπι τοῦ Ἰερῶν ἀποκαλύψεως τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ Ἰῶ, εἰσέφασι τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις. Ἐκ τοῦ πέμπτου δὲ αἰῶνος, ἡ ἡμέρα αὕτη ὄρισθη ἰδίως εἰς τιμὴν τοῦ βασιλευσῆτος, ὀνομασθεῖσα ἡμέρα φάτων καὶ φωτισμοῦ, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἐν ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μικραῆς Ἀσίας χριστιανοί, ἐπορεύοντο εἰς τὰς πηγὰς ὅπως ἀντλήσωσιν ὕδωρ, ὅπου διετηρεῖτο ἐπὶ ὀλιγκῶρον ἔτος ἀφθονοῦν. Ἡ ἱερά αὕτη τελετῆ, ζένη: ὄλων κατ' ἀπαγογῆς, ἀνεκπαρῶνεται εἰς παρεμφερῆ ἀγνιστήριον θεσμὸν ἐνεργούμενον ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν, καὶ συνδέεται ἐπὶ πολὺ πρὸς τὰς ἐπικρατετέρας περὶ Κοσμογονίας ἐκδοχὰς.

Κατὰ τὴν Ἰνδικὴν Θεολογίαν, ἐν τῇ στιγμῇ τῆς καθολικῆς γενέσεως, ὅτε τὸ φῶς διεχωρίσθη ἐκ τοῦ σκότους, ἐπνευσεν ἐπὶ τῆς ρουστῆς κοσμοκτίσεως οἱ ἀρχαῖοι Ζενοί. Οὐδέλλως καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀπορρίπτουσα τὴν γνῶμην ταύτην ἐπιλέγει: « τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐφέρετο ἐπ' αὐτὸν τὸ ὕδατος». Τὸ Χόος, ὡς ἀμορφος καὶ ὕδατοδὴς οὐμύλη, ὑπὸ τῆς πνοῆς ἐκείνης διεχωρίσθη, παρήγαγε τὸν μέγαν πόντον καὶ τὸ περμεγέθη κύματα, ἄντινα, διὰ τῆς ἐπὶ πλάτῃ συσπυρώσεως, ἐγέννησαν τὴν ἀφοστειρῆ ἀμφορίζον, ἐξ ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἐβρος. Τὰ ὕδατα λοιπὸν, ὁ ἀνεμος καὶ ἡ χαοτικὴ διαταραχὴ, ὑπέβηκ, κατὰ τὴν πᾶντονον τῶν ἀρχικῶν δογματῶν θεολογίαν, αἱ πρωταγωνιστήσασα δυνάμεις ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Δημιουργίας.

Εἰς ἐπιπύρωσιν τῆς πίστεως ταύτης, μετὰ τὸν στίχον τῆς Βίβλου « τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐφέρετο ἐπ' αὐτὸν τὸ ὕδατος», ἐπάχεται αἰετώσ: «Ἐἶπεν ὁ Θεός Γεννηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς.» Ὁ Θεός ὁ οὐρανῶν πλαττεῖ, διότι ὁ λόγος ἐστίν: φῶς καὶ σκότος ἢ σιωπῆ. Ἡ παρὰ τῆς παλαιῆς Διαθήκης καὶ τῆς Εὐαγγελίου ἐκφερομένη ἰδέα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ὡς, δημιουργοῦ, ἐρριδιστῆ ἐπὶ τῆς φυσικῆς γένεσεως τοῦ κοσμογονικῶ μύθου: Ἄλλ' ἡ ἐκτύλιξις τοῦ μύθου τούτου, ἀπεκάλυψε σὺν τῷ χρόνῳ προῖντι ἐτε-

ρον μέγα καὶ συμφῶς μυστήριον. Τὸ ὕδωρ, ἐκλήροθεν ὡς τὸ πρωτογενὲς στοιχεῖον τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως, μετὰ τὰς περὶ κατακλυσμοῦ παραδόσεις ἐνομοίθη καθαρῆρος δύνναμις, ἀποπλύνουσα πάντη ῥύπον καὶ συντελούσα ὅπου ὁ διαφθαρῆς ἀνθρωπῆς, ἀναρῶντῆ ἐν τῇ τελειοτέρῃ αὐτοῦ ἐξαγνίσαι. Νῶε τῆς Βίβλου, Μανου τῆς Ἰνδικῆς, Προμηθεὺς καὶ Δευκαλίων τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας. Ἐντεῦθεν αἱ διὰ τοῦ ὕδατος καθάρσεις κατέστησαν δημῶδες καθ' ἅπασαν τὴν ἀρχαιότητα. Ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ποτὲ ταύτης δοξολογίας, θεμελιούται ἡ θεία περὶ τοῦ χριστιανικοῦ θεαπιστήριου διὰδοσις. Ὡς ὁ Ἰνδὸς ἐποίει διαφόρους καταδύσεις ἐντὸς τῶν ἱερῶν αὐτοῦ ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ἐλπίζων ἐπὶ τὰ ἀπελούετο οὕτω παντός ἀνομιήματος, οὕτω καὶ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐφάνη Ἰωάννης ὁ βαπτιστῆς, ὅπως βαπτίσῃ εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου τὸν Ἰῶν τοῦ Θεοῦ, ὅστις διὰ τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ ἐποίησε πᾶγκοινον κτήμα τὸ δόγμα τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ συνεδύασε τὴν ἀληθῆ εὐδαμονίαν μετὰ τοῦ ἡθικῶς καθήκοντος.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ προσδοκώμενου τούτου Μεσίου, συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ ὀρέσασιν τὸ βαπτισμα εἰς ὁρὸς ἐστικῶν μέσων, ὅπου ὁ Ἰωάννης ἐκῆρτε: καὶ σημεῖον γενικῆς μετανόιας. Ἄλλὰ καὶ παρὰ τοὺς Ρουθῆρος, ὀπαδοῦς τοῦ Ζωροράστρου ἐν Περσίᾳ, εὐρίσκαμεν ὅμοιον θεσμὸν. Ἐπὶ τῇ ἐαρινίσαι ἀστυγενήτου θέρους, ὁ ἱερεὺς ἐκεῖ παροῦργεταί εἰς τὴν οἰκίαν τῶν συγγενῶν, καὶ ἀπὺν πεκατηρήσῃ ἀκριβῶς τὴν ὄραν καὶ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως, ποιεῖ ὡροσκοπίαν ἐπὶ τῷ νεογνῷ. Εἰτα συσκεπίεται μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός ἐπὶ τοῦ ὀνόματος ὅπου ὀρεῖλουσιν νὰ ἀπονευμῶσι πρὸς τὸ τέκνον τῶν ἄμα δὲ ὀμοφῶνως παραδεχθῶσι: τὸ ὅπ' αὐτοῦ προτεινόμενον, ἢ μῆτηρ ἐνάποιν ἀπάσης τῆς ομυγύρεως ἀπαγγελίλει τούτου ἀνευ εἰσερῆς τελετῆς. Κατόπιν λούουσι τὸ παιδίον καὶ προσάχουσιν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἐνθα ὁ ἱερεὺς πρὸς τὸ ἱεροποιήσῃ, ἐπὶ τῆς νίκας στιγμῆς, τὸ ὑποβαπτίζε εἰς τὰς φλόγας μετέπειτα λαμβάνει ἀγγεῖον κτεσκευασμένον ἐκ τοῦ οἴλου τοῦ δένδρου Χῶλημ πλήρως καθαροῦ ὕδατος, ὅπου διαχέει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδός, ἐκφωνῶν τινὰ προσεγγῆς. (Fr. Noël, Dictionnaire de La Fable).

Ἡ καθιερωμένη αὕτη λατρεία τοῦ ὕδατος εὐρεν ἐν τῷ χριστιανισμῷ ὑψηλοτέρων ἐπιπύρωσιν. Τὸ ὕδωρ ἐκτοτε δὲν παρήχετο ἀπλῶς πρὸς σοματικὴν τοῦ παιδός, εὐρωστίαν, ἀλλὰ πρὸς καθαρισμὸν τῆς ψυχῆς, ἐκ τοῦ πρῶτοκτορικῶ ἀμμοτήματος καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀθανασίας. Ὁ δευθόμενος τὸ βαπτισμα, ἐνοῶν δὲ τὸ μυστήριον τούτου τὴν κερκομμένην ἰδέαν, ἀποκαθαίρεται πᾶσης κηλίδος: καὶ καθίσταται ἄξιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς χώρας τῶν Μικράων. Οἱ μῦ-

νον επιμένως ή υπερφυώς αὐτή των χριστιανών
ταλετή δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν ἀρχαῖον πε-
ραὶ καθαρτηρίων ὑδάτων μῦθον, ἀλλ' ἰδανικοποι-
εἰ αὐτὸν καὶ περισβάλλει διὰ θειοτέρας ἀγῆλης.

Ο Ἀβὺ Μαριτύ, ἀναφέρει ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ
ἐπεὶ Χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων, ὅτι εἰς πλεί-
στα των πρώτων χριστιανῶν μνημεῖα, ἐφάνινον-
το ἐξωγραφημένα ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Κεϋσις, ἡ Κι-
θωτός, τοῦ Νῶε, ὁ Ἴων, ὁ Ἀρίων καὶ ὁ Δελ-
φιν, σύμβολα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς
τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ πνευματικοῦ ναυαγίου.
Διὰ των πολυειδῶν τούτων συμπλεγμάτων, ἀ-
πεικονίζον οἱ ἀγιογράφοι τὸν εἶον τοῦ Ἰησοῦ,
περιπαιτούντος ἐπὶ των ὑδάτων, λαμβάνοντος ὡς
μαθητὰς ἀπλοῦς ἄλιεις, καὶ οἰκοδομοῦντος τὴν
ἱερὰν διδασκαλίαν του ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ
βαπτίσματος.

Ο μῦθος λεληθώτως καθίσταται δόγμα καὶ ἡ
μυθολογία θρησκεία, ἕνεκα τῆς ἐνομοῦχου ἀνάγκ-
ης ὑπερῶν ἰδανισμοῦ, ἀγοντος τὴν διάνοιαν
τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑψηλοτέραν πτῆσιν. Ἀν τὸ
δόγμα τοῦ βαπτιστηρίου ὑδάτος ἐνοεῖτο ὡς
ὄψιελ, ἧται ἂν ἕκαστος χριστιανὸς ἐβίωσκεν
ὅποιαν ἀφθονὴν εὐεργεσίαν ἀπολαμβάνει διὰ τῆς
ἀγνάτης, ἥς τοῦτο εἶναι σύμβολον, θὰ προσήρ-
χετο προθυμότερος εἰς τὴν θείαν ἐκείνην ἀμβρο-
σίαν, ὅπως ἀνακτήσῃ ἀξίαν καὶ δύναμιν ἰνα ἀ-
πολαύσῃ τὴν θείαν τῶν οὐρανῶν. Αὐτὸς τὸν χρι-
στιανῶν ποιητῶν ὁ ὕπκτος, κατὰ τὴν ἐν τῷ
μοναδικῷ καὶ ὑπερσομίῳ αὐτοῦ ποιήματι πε-
ριγραφῶμενην ὄπτασιαν, πρὶν ἢ ἀναβῆ εἰς τὴν
σφαίραν τοῦ Παραδείσου, ἀδηγήθη ὑπὸ τῆς Μα-
ρθίλιδης εἰς τὴν ἱερὰν πηγὴν τῆς Ἐνωῆ, ἕνα ἀν-
τλήσῃ ἐκεῖθεν τὴν προσκύουσαν ἀρετὴν καὶ ἀ-
γνότητα, πρὸς τοιαύτην ἀνεκλάλητον χερμανήν.
Τότε λέγει:

Io ritornai dalla santissim' onda
Rifatto sì, come piante novelle
Rinovellate di novella fronda,
Puro e disposto a salire alle stelle.

DANTE. PURGAT. CANTO XXXIII.
* * *
Στρέφοντες ἤδη τὸν λόγον εἰς τὴν συγκριτι-
κὴν μυθολογίαν, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ λέξις θεο-
φανεία, ἀπεικονίζει κατ' αὐτὴν τὴν ἐπάνοδον τοῦ
φωτός ἐν τῷ οὐρανῷ, τοῦ μεδιάζματος ἐν τῇ φύ-
σει καὶ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἕαρος, ὅπερ φαιδρὸν
καὶ χαρσιπῶν θέλει μετ' οὐ πολὺ ἐπιφέρει νέ-
αν ζωὴν εἰς τὰς ἡμετέρας αἰσθήσεις. Παρα-
φρασεῖα δὲ ἐκ διαφορῶν λαῶν εἰς Befana,
δηλοῖ συνάμα τὴν Μορμῶ, δυσειδιῇ καὶ
μέλικαν μάγισσαν, ἣν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀπο-
διώκουσι τῆς οἰκίας διὰ τὸν ἠχηρῶν αὐτῶν
ὑέλων σαλπίζγων. Οὐδάλως ὅμως εἰς τοὺς προ-
πληκτισμούς ἐκείνων προσέχουσα, ἀκριβῶς κατὰ
τὴν ἡμέραν των Θεοφανείων ἐπιδαψιλεύει αὐ-

τοῖς τὴν ἐμβάδα, πλήρη διαφόρων δώρων, ἀν-
θέων καὶ τραχημάτων. Πῶθεν ἡ παραφθορὰ καὶ
ἀλλοίωσις αὐτῆς; Δι' ἀμφοτέρων τῶν λέξεων
Epifania—Befana συγγενευσάν πρός ἀλλήλους,
ὑποσημαίνεται ἡ ζειδωρὸς καὶ μυστηριώδης φύ-
σις, ἣν ἐποτρύνει ὁ Θεός.

Γνωστὰ τὰ μυθολογῆματα τῆς Σταχτοπού-
τας, τῆς Δορῆς τοῦ ὄνου, τοῦ Ζώου μὲ τὰ ὑ-
ποδήματα, τοῦ Αἰλουρού μὲ τὸν ξύλινον βέμβικα
καὶ μυρία ὅσα διηγούνται ἡμῖν οἱ πάμπολυ μυσ-
θολογοῦντες οἱ εἰδωροὶ αἰδοχθεῖς, τύπουσ, ἐξ ὧν
ἐπὶ τέλους ἀναφανίσκται περικαλλῆς νεανίας καὶ
παιδίσκη εὐσεβέστατη. Ἐν Γαλλίᾳ εἶναι πᾶσι
κοινὸς ἡ περὶ Λουκνθρώπου (Loup-Garou) πρόλη-
ψις, ὃν πολλοὶ τρέμουσι καὶ φοβούνται μή ποτε νύ-
κτωρ ἑλθῶν αὐτοὺς καταλάβῃ. Βεβαιούσιν ὅτι
ἔχει καταχθόνιον πρόσωπον, ἀφρακασθὲν πα-
ρὰ τινος ὄρατον νεανίου, ὃν κατηράσθη ἡ μά-
γισσα. Ἀν δεξιὸς κνηγὸς δυνήθῃ νὰ πληξῇ
αὐτὸν ἀρόθως, ὁ Λουκνθρώπος, χωρὶς ἐπ' ἐ-
λάχιστον νὰ δυσχεραστῇ διὰ τοῦτο, τὸν εὐ-
χρησιεῖ εὐλαβῶς, ἡ δικαιοκίτη του μορφή πᾶ-
ραυτὰ διζασπᾶται καὶ ἀνακυβητὴν ἀνῆρ ὠροί-
οτατος. Ἰσως εἴπῃ τις των ἡμετέρων ἀναγνω-
στῶν, πρὸς τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνωνται εἰστέ τὰ
τοιούτα φαντασιοκοπήματα, τὰ ἐκφραζόμενα
μόνον πρὸς ἐκρόθησιν των μικρῶν νηπιῶν; Ἀν
ἀπλοῖκοί τινες ἀνθρώποι, ἐπιμένουσι πιστεύοντες
εἰς τὴν γελῶσαν ἐκείνων ὑπαρξίν, εἶναι πρέπον ἢ
σημερινῇ ἐπιστήμῃ νὰ καθίσταται τῆς παχληρῆς
ταύτης ἀγνοίας ἡχώ; Ἐτατελοῦσα αὐτὴ ὑπερτά-
την πνευματικὴν ἐντολήν, δὲν ἀπορρίπτει αὐτὴ
τὰς δημόδιους προλήψεις καὶ παραθόλους πλά-
νας, ἀποκνήματα ἐπισημένως φαντασίας καὶ ἐν-
δομύχων συγχινήσεων, ἀλλὰ παραλαμβάνει ἀπά-
σας μετ' ἀκρῆς ἀροσιώσεως καὶ ἀναλύει ὑπὸ τὴν
πραγματικὴν καὶ ἰδεώδη ἐποψιν, ὅπως ἀνεύρῃ
τὴν ὑποκρυφθέντων μεγάλην καὶ ἀρρηκτον ἀρ-
μονίαν. Ἐπερ που ἄλλοθι ἐβήρησε τὴν ἀρχὴν
ταύτην ἐπὶ τοῦ προκειμένου μύθου.

Ἐπερχομένου τοῦ χειμῶνος ἡ ἡμέρα ἐλατ-
τούται, τὸ σκότος γίνεται ταχύτερον, ὁ ἀήρ
προσβάλλει ἡμᾶς, ὁ ἀνεμος σφρίζει, τὰ φυτὰ
ἐκθύνονται τοῦ ἐαυτῶν φυλλώματος, ἡ κατεψυ-
γμένη γῆ ἐκφυλλοῦται πρὸ τοῦ ἡμετέρου θλιέματος
ὡς κοιμητήριον ἀπέραντον καὶ ἄσπασα ἡ φύσις πα-
ρίσταται ἡμῖν ὡς ἀνηλεὲς μετροῦτὴ καὶ παχλαί-
στο; Μέγαριον. Δὲν νομίζομεν τότε ὅτι αὐτὴ ὑποφέ-
ρει ἐξ Ἰσοῦ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὴν φανταζόμεθα κα-
κοποῖον καὶ ἀνακτηφόρον δύναμιν, ἥτις θέλει κα-
ταστρέφει ἡμᾶς. Ἀντὶ νὰ ἴδωμεν ἐν τῷ ση-
μείῳ τούτῳ, τὴν ἀπειρον δημιουργίαν ἀναπαυ-
μένην καὶ συγκεντροῦμένην ἐν εὐχῇ, ὅπως ἀνα-
γεννηθῇ εἰς νέον οργανισμόν πλήρη θάλπουσ καὶ
ζωῆς, ἀφραπαζόμεθα ἐκ τοῦ ἡμετέρου φόβου, ὡς
μικρὰ παιδιὰ, καὶ περικαλύπτομεν τὴν χειμερινὴν
ὥραν διὰ των μετῶν εἰδεχθῶν καὶ ἀποτροπαιῶν
μορῶν.

Οἱ πρώτοι ἀνθρώποι ὑπῆρξαν πλείστορον ἡ-
μῶν περιδεῖς ἐνώπιον τοῦ ἀποκοσμούντος τὴν
φύσιν χειμῶνος. Οὗτος ἐράνη αὐτοὺς ἀλήθης μν-
ητύς τοῦ θανάτου. Ἡ ἀνεμμένη φαντασία των,
ἐν τῇ ἀσυνίᾳ των μακρῶν νυκτῶν, ἐπλαστούρ-
γησε ἀπειρα μυθικά φαντάσματα καὶ πλάνη-
τας δαίμονας; ἐπακασπομένους τὰς κατοικίας των
θνητῶν. Ἐπιόμενον ἐκ τούτου μετ' ὅποιον ἀνα-
γωνίου πόδου, περιέμενον τὴν αὐτήσιν τὸ ἠλιακοῦ
φωτός. Τὰς ἑπο ἀπὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ
μέχρι των Θεοφανείων ἡμέρας, ἐν αἷς γίνεται
ἡ ἐνωῖσα αὐτοῦ περιόδου, οἱ ἀρχαῖοι ὠρεῖαν
πρὸς τὰς γενεθλίας ἡμέρας τοῦ ἡλίου, εἰς ἀ-
κρίνησιν των ὅποιων ἐφάρταν τὰ Κρόνια, ἡ
Πελωρία. Τὴν πανήγυριν ταύτην ἐτέλουν ἰδίως
μετὰ τῆς ἐπισιομότερας λαμπρότητος οἱ Ρω-
μαῖοι κατὰ τὸν Δεκέμβριον μῆνα ἐπὶ ἐξ ἡμέρας
ἡμέρας, ἐν αἷς ἐπεκρατεῖ ἐνετέλης ἀργία. Οὐτε
ἡ σύγκλητος τότε συνήρχετο εἰς συνεδρίασιν,
οὔτε τὰ σχολεῖα ἠνοίγοντο, οὔτε ἐν τοῖς Δικασ-
τηρίοις ἐξεταλοῦντο δικαί. Πάντες ἐφέροντο ἐπὶ
τοῦ ὄρους Ἀβεντίνου ὅπως ἀναπνεύσασιν τὸν ἐ-
λευθέρων ἀέρα, καὶ περιδιδόντο εἰς συμπόσια καὶ
εὐθυμίας. Οἱ δούλοι ἐφόρον πῖλον ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς καὶ δικηνοῦντο παρὰ τὴν γράβειαν
ὑπὸ των κυρίων αὐτῶν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπὶ
τοῦ Κρόνου ὑπαρχούσης ἐλευθερίας. Ἐθουὸν δὲ
ἀκατέπῃ τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν,
διότι ἐρόρουσ ὅτι ὁ χρόνος ἀποκαλύπτει τὸ πᾶν.

Ὅχι λοιπὸν εἰς τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν τῆς προ-
κειμένης ἐορτῆς; ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπάσας τὰς
μεταγενεστέρας παραδόσεις, ἡ ἐνυπάρχουσα ἐνοια
μένει ἀναλλοίωτος. Ὁ ἀνθρώπος ἀμαρῆ σκοτία τῆς
νυκτός αὐτὸν καταλαμβάνει ἀποστέεται περίτρομος
ἐκ τῶν καμῶν καὶ τῆς ζωῆς. Νομίζει ὅτι
ὁ μὲν ἡλιος, ἀπ' αὐτοῦ κρυβεῖ, εἰσέρχεται εἰς
τὸ σῶμα φρικώδους ζώου, ὁ δὲ ἑσπερος, πε-
ριβεβλημένος τὴν μέλικαν τῆς νυκτός ἐσθήτα,
ὅτι γίνεται ὄνου Δορᾶς, ἡ Σταχτοπούτα. Ἐπὶ
τέλους ἠγγικεν ἡ στιγμή ὅπως ἀπαλλαγθῇ τῆς
ἀπαισιῶν ταύτης, αὐταπάτης. Ὁ φωσφόρος ἀ-
στέρ τῆς πρωίας, καὶ ὁ ἥρος Τίταν διὰ τῆς
παφροῦσ αὐτῶν ἀκτινοβολίας, ἀφαιροῦσι τὰς φαν-
τασιώδεις ταύτας ἀποπλανήσεις. Τοιαύτη ἡ φρι-
σική πολλῶν ἀλληγοριῶν καὶ μύθων ἐξημενεῖα.

Ο ἡμῶν ποιήσεως οὗτος τρόπος, δι' οὐ ἀ-
πεικονίζονται αἱ καθεκαστῆν καὶ αἱ ἐτήσια πε-
ριφορὰ τῆς φύσεως, οὐδὲν ἐπιμένως ἔχει τὸ ἀ-
λόγοτον.
Χυνοῦσζοντες πάντα τὰ εἰρημένα μετὰ των ἐκ-
τελουμένων ἐθίμων εἰς τιμὴν τῆς Μορμῶς, φρί-
νεται ἐναργῆς ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου καί-
τοι πάγκως μάγισσα ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν
ἡμέραν ἐκείνην ἀγαθεοῖδης καὶ γενναῖοδωρος.
Τῆς ἐκτῆς Ἰανουαρίου, οὕτως τελευταίας των
γενεθλίων τοῦ ἡλίου, ὅτε μειοῦται ἡ ζοφερά τοῦ
ἐτους ἐποχὴ καὶ ἀρχεται ἀναγεννεῖσμενον τὸ ἔαρ,
ἡ Μορμῶ δὲν λογίζεται πλέον ἀδυσώπητος Ἐριν-

νύ; ἀλλ' εἶνος καὶ ἐρασιμία Μορφα, ἐπιδαψιλεύ-
ουσα ἀπειροπληθῆ φιλοδωρηματα καὶ ἀγαθῶς εἰ-
ωνούς. Ὅ,τι ἐνεργούσι αἱ παρ' ἡμῖν ἀγαμοὶ νεά-
νιδες τῇ εἰκοστῇ τεταρτῇ Ἰουνίου ἐορτῆν τοῦ
Ἀγίου Ἰωάννου, τοῦτο γίνεται ἐν τῇ Ἐσπε-
ρία τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων. Ἐν μὲν τῇ Γαλ-
λίᾳ, Ρωσσίᾳ καὶ ἀλλοῦθ, ἐπικρατεῖ ἡ χρῆσις
τῆς βασιλοπότης (gâteau des Rois), ἕνθα ἐ-
τιθίμενος λευκὸς καὶ μέλικς κύμαος ἐκδηλοῦσι
τὸν προωρισμέν νεαροῦ ζεύγους. Ἡ Μορμῶ πα-
ρέχει τότε ταῖς νεανίας ἐκείνας τὴν ἀπολα-
σθεῖσαν αὐτῶν ἐμβάδα, ἣν ἐπανεῦρε. Ἐν δὲ
ταῖς πλείστας ἐπαρχίαις τῆς Ἰταλίας, αὐταὶ
τὴν προτεραιαν ἡ τὴν εὐγὴν των Θεοφανείων
ρίπτουσι ὑποδημάτων πρὸς τὴν ἐξοδον τῆς οἰ-
κίας; ἂν στραφῇ πρὸς τὴν θύραν, ἐκλαμ-
βάνουσι τοῦτο ὡς ἀξίοντων οἰωνόν, καὶ ἐπιτί-
ζουσι ὅτι ἐντὸς τῆς ἀποκρίω θὰ ἔλθωσιν εἰς
γάμος κοινωνίαν. Ἐν Βονωνίᾳ ἐβάλλουσι ὠσώτως
εσάνδαλον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ποδὸς καὶ ἐκ
τῆς ἀνωτέρας βαθείδος τῆς κλιμακος τὸ ἐκ-
φρονδιόζουσι. Ἀν μὲν ἡ ἀκρα στραφῇ κατὰ
τὴν ὁδὸν, σημεῖον ὅτι ἐντὸς τοῦ ἐτους θὰ τῷ
χωρεῖ σύζυγος, ἂν πρὸς τὴν κλιμακα ὅτι θὰ
μένωσιν ἀγαμοὶ. Ἐν Ρωσσίᾳ θέτουσι τὸ εσάν-
δαλον ἐπὶ τῆς γιόνος, παραδοοῦσαι τὴν ἑλευ-
ειν τοῦ νομοφίου ἐξ οὗ μέρους εἶναι τοῦτο ἐ-
στραμμένον.

Ἐμοφορομένην ὑπὸ ὁμοίας ἐπιθυμίας, ὡ ἐ-
ρατεινῇ ἀναγωγῶστρια, δύνασαι νὰ ρίψῃ; καὶ οὐ
κατὰ τὴν ἐορτὴν των Θεοφανείων τὸ εσάνδαλον,
ἕνα δοκιμάσῃ; τὴν τύχην σου. Ἡ συμβολι-
κὴ αὐτῆς πρᾶξι; πιθανὸν νὰ σοὶ χορηγήσῃ συνάμα
μεγίστην ἡθικὴν διδασκαλίαν. Τὸ εσάνδα-
λον εἶναι τοῦ ποδὸς ἡ περιβολὴ κατὰ δέ τι-
να ἀρχαίων παραδοσιν φύονται ἀνθῆ ὑπὸ τοὺς
πόδας των ἀγαθῶν. Ἀν ἔσιπειτο μίνης τοιαύ-
τη, ὅδεποτε θέλουσιν ἀναφύῃ ἀκαναθαι ὑπὸ τὰ
βήματά σου. Ἡ διαρκῆ; ἀγαθότης; ἔχει σὺν-
τροφον ἀχώριστον τὴν σωματικὴν καλλονὴν, ἡ
τὴν τῆς ψυχῆς ὠρασιότητα.

ΑΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΡΙΚΑΡΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ STECCHETTI.

«Si dedicano ai suoi critici»

Ὅταν τὰ φύλλα κίτρινα θὰ πέφτουν ἕνα ἕνα
Καὶ Σὺ θάβλησ στὰ μνηματα ζητώντας τὸ σταυρὸ μου
Εἰς ὅποιαν ἄκρῃ τὸν εὐρεῖς θὲ νὰῖρς φωτορμένα
Καὶ λίγα γῶμα λούλουδα, στολίδι ὑστερῶν μου!
Τὰ λίγα ἐκείνα λούλουδα κέρτα γιὰ τὰ μαλλίᾳ σου
Για; εἶναι ἀπὸ τὸ στήθος μου στὸ χῶμα γεννημένε

Εἶν τὰ τραγούδια πρὸ ἡμερᾶν νὰ πῶ στὴν ἀγκαλιὰ σου...
Εἶν ἅσα εἶχα νὰ σοῦ πῶ, καὶ δὲν γάρῃσιν πομένα.

Τῆς πράξης λουλουδιᾶς, τὸν ἴσκιον γεννημένο
Ὁσάκις μου λουλουδιᾶ ἀνθώριστα πτωχῷ
Ὅταν πῶν ἔρωτά μου καὶ δὲν ἔστυγιέμεν
Ὁσάκις τὸν ἔρωτά μου κρυμένο καὶ δελεῶ
Μετὰ σ' αὐτὰ τὰ ἀγκάλια ὅπου εἶμαι ἀναστρέφω
Χωρὶς ἡλικίας τὸν ἄλιον θὲν ναιρέθης νεκρῷ
Καθὼς χωρὶς ἐλπίδα ὁ ἔρωτός μου ὁ πιστός
Ἀναγνώστους πελαῖδες! Ἡ ἔρωτός μου ὁ πτωχὸς!

Μοῦ φέγγον ὅσον κεράτι μου ὄφρατι εἰμὲν ἀρξασθήμενος
Καὶ ὁ περὶ τὸν σῆμα φλέβας μου μέσα φλογόβαλλε,
Εἶμαι ἰσχυρὸς ἀδύνατος χωρὶς τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον
Ἄλλ' ὅταν εἴς σέ σκέπτομαι ἀποθάνω καλῶς!
Ὅταν εἴς τὴν σκέπτομαι πῶσιν τὰ βιβλία μου
Καὶ πάλι μὲν ἀναγράφεται ἡ ἐλπίδα ὅς τὴν καρδιά μου...

Γιὰ νὰ μὴ πάσχω ἤθελα γρηγορᾶ ἀποθάνω
Ἄλλ' ὅταν εἴς σέ σκέπτομαι παρακλῶ νὰ γειᾶνω.

Δ. ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΑΡΑΠΤΩΜΑ καὶ ΤΙΜΩΡΙΑ

(Συνέχεια ὄρα προηγ. φύλλον)

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν
τῆς ἱστορίας μας καίτις ὀφείλομεν νὰ παρου-
σιάσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστους καὶ
ἕτερον τὸ πρόσωπον, τὸν θεῖον τοῦ Θάνου.
Ὁ Νότης Μαυρός, ὁ θεῖος οὗτος τοῦ Θά-
νου, ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν γερόντων, ὁ τύπος τῶν
ὁποίων ὀσμὴν ἐκλείπει ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἡ-
μῶν κοινωνίαν. Ἰψηλὸς, τῆς ἀνάστημα, μελ-
κνὰ καὶ λευκός, ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, δασύ δὲ
καὶ λυγρὸν τὸν μύστακα ἀρκούντως ἀναπληροῦν-
τα τὸ ἔλλειπον αὐτοῦ γένειον, εἶχεν εὐρὴ καὶ ἐξέ-
χον τὸ μέτωπον, στερογγύλην τὴν κεφαλὴν, ἐρ-
ῆς ἐξήστρακτον, ὡς μετὰξ, αἱ λευκαὶ καὶ ἀ-
ρκιωθεῖσαι τῆς κόμης του τρίχες. Ἡ χροιά τοῦ
προσώπου του καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄσπετου ἀκκι-
ποῦ αὐτοῦ στένοντο κατὰ τὴν γραφικωτάτην
τῆς ἐθνικῆς ἐνδυμασίας, τῆς φουστανέλλας, ἣν
ἔφερε, συνηθειᾶν, ἠτο ἠλικιᾶς, ἡ εἰσεῖν ἄλλοθεν
ἐρυθρομάκρου. Εἶχε πάλαι μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν
ὀρειῶν ρυσαυγνομίαν τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνός
μας—τὴν σιδηρῶν τούτων ἀνδρῶπων, τῶν γι-
γάντων τούτων πάσης ἐποχῆς, παντός τόπου, πά-
σης ἱστορίας—ἀτίμη, κατ' ἐξέχον τὴν κερτε-
ρὴν καὶ τὴν ἀπόφραξιν, τὴν πίστιν καὶ τὴν
ἐλπίδα. Ἀτρήνητος καὶ γενναῖός, παλλοκάρκας καὶ
ἀματωλὸς ἦτο ὁ γέροντος Νότης. Ὅλιγα ἐγνώ-
ριζε γράμματα, πλὴν δὲν ἠμείρει νουνεχίης καὶ
εὐρύτας. Καίπερ δὲ μὴ ἐγγράμματός, ἦτο εὐ-

σεθῆς ἀνεύθυνος, φιλοπατρίης ἀνεύθυνος
ροβουλίας, ἀνδρείος ἀνεύθυνος κομπασμοῦ. Αἱ ἰδέαι
του περὶ πατρίδος καὶ περὶ θρησκείας ἦσαν ἀ-
πόλυτοι καὶ ἀμετάτρεπτοι καὶ οὐδέμιαν ἐπεδε-
χοχτο τροποποίησιν ἢ συζήτησιν. Ἐσοῦντο τὰ θεῖα,
ἡγάπα τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἴδιον ταῦτα αἰ-
σθήματα ἔθεθερος ἀναπόθετα πατοῦντα πᾶσης
εὐγενούς φύσεως ἐκπληρώσεως ἀνεύθυνος κομπασμοῦ
οὐκ ἄλλοθεν ἀνεύθυνος. Ἡτο ἀγαθὸς τέλος
ἄνθρωπος ὁ Νότης, τίμιος, καὶ ἐνάστερος. Ἐδουλό-
ρει μόνον μὴ βλέπων ἀναπληρούμενόν τὸ μεγα-
λόσχημον τοῦ 1821, δύσκακον ἐπερὶ τῆς κα-
ταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, ἀμφοτέρωθεν ἐπὶ φρασ-
γὰς ἐσαντες ἐκεῖνον ἀνθρώποι—ὡς τοῦ, ἡ-
πεκάλες, κατὰ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἔκφρασιν ἠδὲν
ἱκανοὶ νὰ συμπληρώσωσι τὸ γινόμενον ἔργον, ἀ-
ποδοῦν, ἀδίκως, θεοβίους—εἰς τοὺς φρασ-
κούς, καὶ εἰς τοὺς φρασκούς, καὶ ἐπὶ τὴν ἐπι-
στούς Ἑλλήνας τὰ πλεῖστα τῶν τότε ἐλλείμα-
των μας.

Τοιοῦτος ἦτο ἐν ὀλίγοις ὁ θεῖος τοῦ Θάνου. Ἐ-
τε δὲ ὁ ἡμέτερος ἦρας ἐθάσεν εἰς τὴν υἱάειν,
εὐρε τὸν γηραιὸν ἀγωνιστὴν ἀπολοῦμενον περὶ
τὴν τακτοποίησιν τῶν ὅπλων του, ἀπερ πάντο-
τε πολὺ περιπερίετο.

—Καλημέρα σὲ, εἶπεν εἰσερχόμενος εἰς τὸ
δαμάτιον ὁ Θάνος.

—Καλημέρα σ' ὑ, παιδί μου, ἀπεκρίνατο ὁ γέ-
ρων, μὴ διακόψας ποῶς τὴν ἐγχείρισιν του.

—Ἦλθον ὅπως σὲς ὀμιλήσω, ὑπέλαβεν ὁ
Θάνος.

—Ὅμιλοι, Θάνε μου, ἀπεκρίνατο ὁ γέροντος.

—Ἄλλ' ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Θάνος, νὰ
μοὶ παρασχῆς ἀπαξίαν τὴν πρόσοχόν σου, διότι
πρόκειται περὶ ὁπουδαίων ἀντικειμένων.

—Τί πρέχει; τί πρέχει; ὅχι μὴ ἠρώτησε
μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ γέροντος καὶ ἐγκαταλείψας
τὸ ὄπλον, ὃ ἐκράτει, ἠτήνησε τότε μόνον τὸ πρῶ-
τον κατὰ πρόσωπον τὸν Θάνον, παρατήρησας δὲ
τὴν ὄψοσιν αὐτοῦ προσώπου του, ἀνέκραξεν ἑπι-
φῶς καὶ ἐσπεύσμενός, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τί πρέ-
χει, διατί εἶσαι τασούτων ὠχρός; εἰπέ μοι, Θάνε,
τί πρέχει;

—Ὅτε μοι ἀγαπητὴ, μὴ φοβηθῆς, ὑπέλαβεν
ὁ Θάνος, οὐδὲν ἀπευκάτερον συμβαίνει. Δὲν ἤξου-
ρω μάλιστα πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ὠχρότητα τοῦ
προσώπου μου, ἐνὸς ἔραρον καὶ οὐχὶ λυπητὴν ἔπε-
πε νὰ μεὶ πρὸς ἐνότητά, ἐπι μοι συνέθη, καὶ πε-
ρὶ τοῦ ὁποίου ἦλθον νὰ σοὶ ὀμιλήσω, ἀλλ' εἴως
ἢ συζητήσῃς.

—Ἀλλὰ, λέγε, διέκοψεν αὐτὸν μετ' ἀνυπομι-
νησίας ὁ γέροντος.

Τότε ὁ Θάνος τῷ διηγήθη τὸν ἔρωτά του με-
τὰ τῆς Ἑλένης, τῷ ἀπεδόθησεν ὅτι πρὸ πολ-
λοῦ τὴν ἡγάπη, τῷ ἀπεκάλυψε τὴν ἐν τῇ Ἀ-
κροπόλει ἐκνήνη καὶ τὴν πρὸ ὀλίγου συμβῆσαν
ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἑλένης συμπληρώσιν αὐτῆς.

Ὁ γέροντος ἠκούσθη μετὰ μέγιστῆς πρόσοχῆς

τὴν μετ' ἀπειρηγμένου συγκινήσεως καὶ αἰδη-
μοσύνης ἀφηγούμενον πάντα ταῦτα ἀνεπίση-
τος, ἀφοῦ δὲ οὗτος ἐπυσεν ὀμιλῶν, ἀνέκρα-
ξε:

—Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἰσὶν πόσον συγκατα-
μένους, πόσον ὠχρῶς, Θάνε μου! Δὲν δύναμαι νὰ
ἐνοήσω! Ἀπειρηγμένοι εἴπατε νὰ γινώσκω καὶ νὰ
σκηθῆς, οὐχὶ δὲ νὰ θλίβεσαι. Ὅποιος γὰρ δὲ
ἐμὲ τὸν γέροντος θεῖον σου, πῶν γέροντος μετῆρος
σου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέροντος φειδύς, πειθῶν,
νὰ παρεμβῆ εἰς τοὺς γάμους, νὰ σὲ ἰδῶ ἀπο-
κατεστημένον, νὰ ἰδῶ καὶ τέκνα σου. Ὅποιος γὰρ
ἔστιν εἰς αἰσῆς ἡ Ἑλένη σου, ἡ Ἑλένη λέγουσιν,
εἶναι ὠραία, δὲν τὴν γνωρίζω πού ἐξ τῶν πλε-
στον, ἀλλ' ἀφοῦ εὐ ἠγάθης αὐτῆς, ἀφοῦ τὴν ἐ-
ξέλεξες, ὅθ ἴναι καλὴ καὶ ἐνάστερος, ὅπερ καὶ
πρώτιστον. Δὲν μοὶ τὸ ἐλεγε; πρότερον, κακὲ ἐ-
ξηκολούθησεν πλήσων, ἠθετυκίως τὴν ὠμοπλά-
την τοῦ Θάνου, δὲν μοὶ τὸ ἐλεγε; ὅτι ἀπερά-
σιος, τέλος, νὰ νυμφευθῆς καὶ σὺ.

—Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Θάνος, διαστῶν ἡ ἐ-
ναντύχην πρὸς τὸν γέροντος ὅλας τὰς ἰδέας του
καὶ φοβούμενος μὴ ἐκεῖνος δὲν κατανοήσῃ τὴν
λεπτότητα τῶν ἐνδοξαμῶν του, καὶ, ἀλλὰ.

—Ἄλλὰ τί; διέκοψεν αὐτὸν ὁ Νότης.

—Εἶναι πολὺ πλουσία ἐκεῖνη, εἶπε χαμηλῆ
τῆ φωνῇ ὁ Θάνος, καὶ ἠμείβετο... καὶ ἐ-
γὼ εἶμαι, προσέθηκε διαδοῦμενος, σχεδὸν πτω-
χός.

—Ἡτωχός! πτωχός, ἔχεις δικαίον, ὑπέλαβεν
ὁ γέροντος, πληθῆς ἐκ τῆς παρατήρησεως ταύτης
τοῦ Θάνου. Ἡτωχός! ἐπανέλαβεν ὡσεὶ πρὸς ἐαυ-
τὸν ὀμιλῶν καὶ ἀσεπτόμενος. Πλὴν, ἐφώνησε,
μετ' ὀλίγον δὲν βλέπω οὐδὲν ἐμπόδιον διὰ τὸν
γάμον ποῦταν. Εἶσαι πτωχός μὲν, πλὴν ἔχεις τὴν
ἐπιστήμην σου, τὴν ἴππειαν δὲν εἶναι ὁ πατήρ
τῆς Ἑλένης ὅσε ἠγάθησε νὰ ἐργάζηται ἐκτός δὲ
τοῦτου, τὸ ὀλίγον, τὸ ὄψορον κατῆξω, δὲν εἶναι
ἀρά γιν ἰδίων σου, Θάνε μου; Ὅχι, ὄχι, οὐδὲν
ἐμπόδιον βλέπω.

—Πλὴν, θεϊμοι, ὑπέλαβεν ὁ Θάνος, ὡσεὶ ἐξαι-
τούμενος βοήθειαν παρὰ τοῦ γέροντος, φοβούμαι
ὅτι δὲν πρέπει.

—Καλὲ, τί δὲν πρέπει. Μὴ τὰ λέγῃς αὐτά.
Εἶσαι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας, εἶσαι ὁ ἡ-
θικωτερος νέος τῆς πρωτεύουσας. Τὰ στήθη σου
ἐμπερικλείουσι καρδίαν γενναίαν καὶ φιλοπατρίν.
Ὅ! ἀν ὁμοίωσιν πολλοὶ εἰς σέ, Θάνε, τὸ ἐθνικόν
μας ὄνειρον θὰ ἦτο ἦδη πρὸ πολλοῦ πραγματοποι-
ημένον. Μὴ τὰ λέγῃς αὐτά, ἀκούεις; Μὴ πλέων
ἐπαναλάβῃς, Θάνε μου, αὐτὰ τὰ δὲ ν π ρ ε π ε ι
καὶ δὲ ν ἄ ρ μ ὅ ζ ε ἰ ἐξ ηκολούθησεν ἐπαναλαμβά-
νων καὶ ὡσεὶ μονολογῶν ὁ γέροντος, ἀσπαζόμενος
ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῶν παρεῖναι τῶν ἐνωπίων
αὐτοῦ περιεθῆ ἀνεπίσητον. Ἀκούεις ἐκεῖ, δὲν
πρέπει! Πρέπει νὰ ὑπερήφρονωνται ὅτι ποιοῦ-
τος γαμβρός τοὺς ἐπείσεν ἀπὸ τοῦς ὠραύσων καὶ
ὄχι... Ἀκούεις, καλὲ, ἐκεῖ τὸ καμάρι τῆς Ἀ-

θήνας, τὸν Θάνον μου, τὸ παιδί μου! Ὅχι, ὄχι,
μὴ τὰ λέγῃς αὐτά.

Καὶ ὁ δὸς δάκρυ ἀκράτητα ἔρρεσαν ἐπὶ τῶν
παραίων του, ἐκδηλώσαντα τὴν συγκίνησιν τοῦ
γέροντος καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ λυγροῦ αὐτοῦ.

Ὁ Θάνος, καίτοι πρὸς ἄλλοθεν τοῦτο ἡερο-
κίετο μετ' ἀνεκράστων ἡθῶν καὶ μεθῆς, καί-
τοι ἐνὸς ὑποθήκῃσιν αἱ ἐλπίδες του, ὡς ζῆτων
ὄμως καὶ τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ γέροντος
δὲν ἠπάτατο, ἀνέκραξεν—Θεῖς μου, ἀμφιβάλλω
καὶ φοβούμαι, μήπως καὶ ἡ Ἑλένη παρεξηγήσῃ
τὰ αἰσθήματά μου, μήπως νομίσῃ ὅτι τὴν ἄγα-
πᾶ διὰ τὰ πλεῖστα τῆς καὶ οὐχὶ διὰ τὸν ἐαυ-
τόν της.

—Ὅχι, ὄχι, διέκοψεν αὐτὸν ὁ γέροντος, μὴ φο-
βῶ, μὴ ἀμφιβάλλῃς, ἀλλὰ, προσέθηκε μετὰ-
θέτων ἀπὸ μετῆς εἰς ἄλλων πειρᾶν ἰδῶν, Ὅχι
μου, ὀρεῖσαι, ὡς πρὸς ἐνθροπῶς, ἀνεύθυνος ἀργα-
πείρας, ἀνεύθυνος ἀναβολῆς, νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ
τὸν πατέρα της.

—Ἐπέσει, πρὸς τὸ γινώσκω, ἀπεκρίθη ὁ Θάνος,
ἀλλὰ δὲν δύναμαι, δὲν ἔχω, πᾶτερ τὸ ὕαρος.

—Τότε λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ γέροντος, ἠκούσων
ἀκαλαβάνω ἐγὼ τὴν φροντίδα τοῦ διαδοῦμετος
τούτου, καὶ ἐλπίζω ἄποδες νὰ σὲ παρυσιάσω ἐ-
πισήμως πρὸς τὴν νύμφην σου καίτοι πρὸ πολ-
λοῦ τὴν γνωρίζεις. Καὶ, ἀποχαιρέτησας τὸν
Θάνον, ἀνεχώρησεν, ὅπως μετὰθῆ εἰς τὴν οἰκί-
αν τῆς Ἑλένης.

Τοιοῦτοσπερ αἱ ἀπαιεὶ ἐκείναι πλὴν ἐγκάρ-
διοι ὀλίγαι λέξεις τοῦ γέροντος, ἐπανήγαγον τὴν
ἐλπίδα εἰς τὰ στήθη τοῦ Θάνου.

Δὲν θέλομεν παρακολουθήσῃ τὸν γέροντος εἰς
τὴν ἐπισκεψίαν σου ἐκίνησιν τοῦτο μόνον θέλομεν
εἰπεῖν ὅτι ὁ Ἀγνάνος, ἀφοῦ μάλιστα ἐθαπθὲν ὅτι
ἡ Ἑλένη ἔπρατο τοῦ Θάνου, ἀπεδέχαστο τὴν γε-
νομένην αὐτῷ πρότασιν, καὶ τὴν ἔσπεραν ἐκεί-
νην ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Θάνος, ἐνώπιον πάντων, ἀ-
φῶς καὶ ἀπροκαλύπτως, ἐν ἀπειρηγμένω εὐ-
φρασίῃ, θερμῶς ἐνηγκαλιζόντο ὡς μελλόνουμοι.

ΣΤ.

Ἰστίσταται ἐτι ἐν Ἑλλάδι τὸ ἔθιμον τῶν ἀρ-
ραβῶνων καὶ τοὶ δὲ οἱ ἀραβῶνες δὲν περιβάλλ-
ονται τὴν σημασίαν καὶ τὸ κῆρος τοῦ γάμου,
οὐχ ἥττον εἶναι ἀναγκαῖος, διότι καθ' ὅλον
τὸ πρὸ τῶν γάμων διάστημα οἱ μελλόνουμοι γνω-
ρίζονται, προσοικειοῦνται πρὸς ἀλλήλους, καὶ τί-
θενται, εὐταῖς εἰπεῖν, αἱ βάσεις τοῦ νέου αὐτῶν
βίου. Ἡ εὐτυχαστέρα βεβαίως ἐποχὴ τοῦ ἀνθρώ-
που εἶναι τὸ μετὰ τὸν γάμον τὸ μετὰ τὸ ἀρρα-
βῶνον καὶ γάμου. Ἄν δὲ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἐ-
πιτρέπηται νὰ γουθῆ ἐν τῇ γῆ τὴν εὐδαμονί-
αν, μόνον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δύναται νὰ
τὴν δοκιμᾶσῃ. Οἱ πλεῖστοι τῶν γάμων δυστυ-
χῶς συνάπτονται συμπέροντος ἔνεκα ἡ διὰ λό-
γους οἰκογενειακοῦ, πλὴν, καὶ ἐν ταύτῃ ἐτι τῇ

περιπτώσει, οί μελλόνυμφοί εἰσι πάντοτε ἐρωτευ-
μένοι· διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶπομεν ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν
ἀρρεβῶνων ἐστὶν ἡ εὐτυχεστέρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἐλένη καὶ ὁ Θάϊος καθ' ὅλον τοῦτο τὸ
διάστημα ἦσαν πανευδαίμονες καθ' ὅλην τὴν ἐν-
νοίαν τῆς λέξεως. Εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι,
διότι ἠδύναντο ἀπέναντι τοῦ κόσμου ὅλου νὰ ἐ-
πιδεικνύωσι τὸν ἐρωτὰ των. Ἐπομένως, ὅλα ἐ-
φαινότο αὐτοῖς ῥόδινα καὶ λεῖα· τὸν γλαυκὸν
καὶ ἀνέρολον ἐρίζοντά των δὲν ἠπειλεῖ θυελλὰ
εὐδαιμία, δὲν ἐσκάκιζε νέφος οὐδέν. Ἐν μόνον ἐ-
ζήτουν, ἐν μόνον ἐπεθύμουν, πότε νὰ φθάσῃ ἡ
εὐλογημένη ἐκείνη στιγμή τῆς ἐπισήμου ἐνάσε-
ως των. Ἀπὸ πρῶτες μέχρις ἐσπέρας οὐδὲως ἐ-
πεχωρίζοντο εἰς τοὺς περιπτώσεις προεπαύοντο
τῶν ἄλλων συνεταίρων των, ὅπως τυχῶσι τῆς
ζητουμένης ὑπ' αὐτῶν ἐλευθερίας, ὅπως ἀπομο-
νωθῶσι καὶ διὰ τὴν γλιωστὴν ἐτι φορὰν ἐπα-
ναλάδωσιν ὅτι ἀγαπῶνται κρατούμενοι δὲ διὰ
τῆς χειρὸς καὶ περιπαθῶς προσβλέποντες ὁ εἰς
πρὸς τὸν ἕτερον, δέκοπτον τὰς συνδιαλέξεις των
διὰ τῶν φλογερῶν αὐτῶν οἰλημάτων. Ἐχαιρον
καὶ ἠγάλλοντο εἰς τρισμακάρες, κατὰ πρῶτον δο-
κιμάζοντες· τί ἐστὶν εὐδαιμονία, τί ἐστὶ παρά-
δεισος. Καὶ τῶντόν, εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ
τούτῳ δὲν καλεῖται οὔτε ἡ ἀπόκτησις τοῦ πλού-
του, οὔτε ἡ κτήσις τῶν ἐπιθυμιῶν, οὔτε τῆς
φλοδοξίας τὰ δειλάσματα. Εὐδαιμονία ἀπόλυ-
τος, γαλήνιος, παραδεισῶς καὶ ὑπερτάτη ἐστὶν
ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τῆς συνένσεως δύο σφυγῶν εἰς
μῖαν, διὰ τῶν παλμῶν τῶν καρδιῶν των.

Ἄλλὰ διατί καὶ ἡ εὐδαιμονία αὕτη εἶναι τό-
σον δύσκολος, ἀν οὐχὶ καὶ ἀδύνατος;

Διατί ὁ ἀνθρώπος τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς
χαιρεῖ καὶ οὐχὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς; Μήπως
καὶ τὸ πρόβλημα τοῦτο τῆς καρδίας τοῦ ἀν-
θρώπου δύναται νὰ λαβῇ τὴν λύσιν του!

Ἄρῳ λοιπὸν διηυθετήθησαν τὰ κατὰ τὸν γέ-

μον, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἀφ' ἧς ἡμέρας
συνομολογήθη τὸ συνοικεῖον τοῦτο, ἐτελεσθήσαν
μεγαλοπρεπῶς καὶ πολυτελῶς οἱ γάμοι τοῦ Θά-
ϊου μετὰ τῆς Ἐλένης.

Ὅλα θεβαῖος ἐμεδίωον εἰς τοὺς νέους τούτους
καὶ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν εἴλεπεν. Ἡ ὀρσιότης, ὁ
πλοῦτος, ἡ νεότης, ἡ ἀγάπη ἦσαν ἰδικὰ των
ἦσαν λοιπὸν εὐτυχεῖς, ἡ ἐσπερε ταυλάγιστον τοι-
ούτοι δὲ ὄνιν. Ἄλλὰ πράγματι τὸ ἐπίτηχον;
Τοῦτο θέλομεν ἐξετάσῃ εἰς τὴν ἀκούλουθα τοῦ
ἀπαγγέματος τούτου κεφάλαια.

(ἰκαλοῦσθε)

Φ. ΚΑΡΡΕΡ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Εἶναι πολὺ ἐκληρὸν νὰ κρινώμεθα καθὼς παρ'
εἰκότων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν.

Σμῖθ.
Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἱερὸν διὰ τὴν θλακίαν,
κακηντρέχειαν καὶ τὸν φθόνον, ἐπὶ πάντων θέτρο-
σι τὴν ἱερόσυλον χεῖρά των.

Διδερῶ.
Ὅταν τὸ παρὸν εἶναι λυπηρὸν, ὅταν τὸ μελ-
λον γίνηται δύσχρονον, εὐρίσκει τις μόνον ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ παραμυθίαν εἰς τὸ παρελθόν.

Ἰ Αρζυῶ.
Τὰ μεγάλα καὶ παράβολα τομύματα δὲν χεῖ-
ζουσι συζητήσεως, ἀλλ' ἐτελεσεως.

Κικέρων.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.— Ἐν σελ. 41 (πρῶτη τοῦ
παρόντος φυλ.) στήλῃ Αἴ'. στ. 17 καὶ 20. ἀν-
τι sextus Martias, calendasantē ἀνάγνωθι sextus
ante calendās Martias.

Η ΨΗΦΟΣ.

ΤΟ ἴλιγο ἐκεῖνο μέταλλο, ποῦ δρᾶμι δὲν ζυγίζει,
Π' ἀφίνει γάνα κρυερὴ ἔς τὸ χεῖρι, ποῦ τῶγγίζει,
Εἴν' τὸ μολύβι πῶχρυσε ὁ τύραννος ἔς τ' αὐτία
Ἐκείνων, ποῦ ἠμαρτύρησαν γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν
Εἶναι τὸ βόλι τ' ἄτιμο, π' ἀγίασε ἔς τὴν πληγὴ τους
Ἀπὸ τῆ σούβλα σὺντριμμα, πῶψησε τὸ κορμί τους
Καρφὶ ἀπάνου ἀπ' τὸ σταυρὸ τῆς δύστηνης Πατρίδος
Λεῖψανο εἴν' τῆς δουλικῆς, ποῦ ἰσύντριψ', ἀλυσίδας.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΜΑΡΙΤΖΟΚΗΣ.